

கடவுள் தரிசு

செந்தமிழ்

[தொகுதி-சூ] கிலகஸ் ஆணர் [பகுதி-அ]

கப்பற் கோவை.

இப்பெயருடைய கோவைபொன்று உண்டென்பதை நம்மவர் பலரும்நன்கறிந்தவரென்பதற்கு, இந்நூற்பாடல்கள் சில தமிழ்நாட்டிற் பலர் வாயினின்றும் கேட்கப்படுதலே தக்க சான்றும். இது, கருமாணிக்கன் கோவை எனவும் வழங்கும். இக்கோவையில் சிற்சில அரியபாடல்கள்மட்டும் இப்போது கேட்கப்படுதலேயன்றி, நூன்முற்றும் இதுவரை வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. இவ்வாறு வெளிவராமலுக்கு, ஒருகால், நூன்முழுதும் அகப்படாது போனமை காரணமாகலாம். ஆனால், இக்கோவைமுழுதும் அடங்கிய பிரதிபொன்று, ஆழ்வார்திருநகரி ஸ்ரீமத்: தேவர்பிரான் கவி ராயரவர்களால் இச்சங்கத்துக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. இந்நூன் முழுமையும், இச்“செந்தமிழ்” வாயிலாக, சமீபத்தில், வெளிவரவுங்கடும். அங்ஙனம் வெளிவருமுன்பு, அந்நூலைப்பற்றி யான் தெரிந்துகொண்ட விசேடங்கள் சிலவற்றை அறிவிக்கின்றேன்.

இந்நூல்பாடிய ஆசிரியர் இன்னார் என்பது இப்பிரதியால் தெரியவில்லை. இவ்வாசிரியர்,

“உமையாளு மீசனும் போலுட னாயுயர் பூத்திருவும்
எமையாளு மாயனும் போலிருப்பீர்” (க.க.ச)

என்று கூறுதலால், இவர் திருமால்பத்தியிற் சிறந்தவரென்பதும் டிற் புலப்படுகிறது. இக்கோவையின் பாட்டுடைத்தலைவன் கருமாணிக்கனென்னும் சிற்றரசன். இவன், பாண்டிநாட்டுக் கப்பலூர், துவரை என்னும் ஊர்களிலிருந்தாண்டவன்; இவன் பாண்டியனுக்கு மந்திரியாகவும், தளகர்த்தனாகவும், விளங்கினவனென்பது,

“கருமாணிக்கன் கைதவற்குப், பாசாரும்வீரப்பரிவீரகாரணன்” (உஉச)

“கருமாணிக்கன் கைதவர்தந் தளத்துக்கொருவன்” (உஉ௦)

என வரும் அடிகளாற் தெரிகின்றது. இவ்வாறு இவன் பாண்டியன் கீழிருந்தாண்டமை பற்றித் “தொண்டைமான்” என வழங்கப் பெற்றான். தொண்டைமான்- (பேரரசர்க்குத்) தொண்டனான தலைவன். இக்கருமாணிக்கன், பாண்டியன் மந்திரியானமையால் “சுறவரர்கொடியுயர்த்தோன்” (க௦௫) எனவும், செங்கழுநீர்மாலையும் துளவமாலையும் முறையே போர்ப்பூவும் தார்ப்பூவுமாகக் கொண்டவனாமையால் “கல்வாரகாண்மலர்த்தார்” (க௭௫) “துளவம்புனைபுயன்” (க௫௧) எனவும் கூறப்பட்டுள்ளான். இச்சிற்றரசன் யாதவகுலத்துதித்தவன் என்பது,

“சேயோ னெனுத்தி லான்றிருமேனி வலம்புரிபோற்
துயேன் வழிவந்த தொண்டையர்கோன் கப்பல்” (க௧)

“உலகம் புகழ்ப்பதி னுருயிரவ ருளக்கவர்ந்த
கலகன் குலதிலகன் கருமாணிக்கன்” (௧௭௧)

என, முறையே, யாதவகுலத்தவதரித்த பலராமனையும் கண்ணபிராணையும் இவன் குலத்தலைவர்களாகக் குறித்திருந்தலால் தெளிவாகின்றது. இவன் கல்விகொடைகளில் யிக்கவ னென்பதை,

“என்னெண்கலை தேர்கருமாணிக்கன்” (௧௧௦)

“உபயருலோத்தமன், கொண்டலன்ன கைத்தாமரைத்தொண்
[டைமான்]—(௧௨) என்பவற்றால் துறிக.

இனி, இக்கருமாணிக்கன் வீரப்பெருமைகள் சிலவும் இக்கோவையால் விளக்குகின்றன. இவன், வடநாட்டரசர் பலருடன் போர்புரிந்து வெற்றிபெற்றானென்பதும், கன்னடவரசன் நாட்டையும், காடவவரசன் மண்ணையும் கவர்ந்தவனென்பதும்,—

“மதியா வடமன்னருடல், தள்ளப்படைதொட்ட தொண்டை
[யர்கோன்” (௧௭)

“போயறியா வடமன்னர் பின்னணிப் பொருசாங்க
சேயறியாத வில்லான்”— (௧௭௫)

“கன்னடர் மண்கவரும் கருமாணிக்கன்” (௧௧௫)

“அடல்மானடவிக், காடவர்மண்கவரும் கருமாணிக்கன்” (௨௨௧)

என்று வருவனவற்றால் உணர்க. இவன் வென்ற வடவரசர்கள் கங்கைப்பக்கத்தவரென்பது—

“வக்கரூல் கொங்கரூம் வந்தரின்றேத்த வடவரசர்
கங்கைகொண்டான் தொண்டைமான்” (சக)

என்று கூறுதலால் விளங்கும். அன்றியும், இவன் கலிங்க நாட்டரசனுக்குத் துணைவனென்று, “காலிங்கர்கோனிநுந்துணைவன் தொண்டைமான்” என்னும் அடி கூறுகின்றது.

இனி, இத்தொண்டைமான், எந்தப் பாண்டியன்கீழ்ச் சிற்றரசனாயிருந்தனென்பது, நிச்சயமாகச் சொல்லக்கூடவில்லை. மேற்காட்டிய கருமாணிக்கன்வரலாறுகளில், வடவரசரைவென்றது, கன் னொடர்நாடு கவர்ந்தது, காடவர்மண்கவர்ந்தது என்னும் வீரச்செயல்களை நோக்கும்போது, உத்தேசம் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் (சக. 1172.) பாண்டிநாட்டை ஆட்சிபுரிந்த ஜடாவர்மன் - சுந்தரபாண்டியனே இவன் தலைவனாயிருக்கக் கூடுமென்று தோற்றுவின்றது. “செந்தமிழ்” நான்காந்தொருதி சககூ-ஆம் பக்கமுதலாகவுள்ள அப்பாண்டியன் சாஸனப் பாடல்களிற்கண்டபடி,

“நீரை வழிசெல்ல வேண்டார் தங்களை வென்றதடக்
தோளான் மதுரைமன் சுந்தரபாண்டியன் சூழ்ந்திறைஞ்சி
ஆளான மன்னவர் தன்னேவல் செய்ய அவனிமுட்ட
வாளால் வழிதிறந்தான் வடவேந்தரை மார்திறந்தே”

என அவன் வடவேந்தரைக் கொன்றுவென்றதும்,

“பண்பட்ட மென்மொழிப் பைந்தொடி கொங்கை பரக்கவெள்வேற்
கண்பட்ட முத்த வடங்கண்டு கங்கிலன் காடவர்கோன்
எண்பட்ட சேனை யெதிர்பட் டொழிய வெழுந்தபுண்ணர்
வின்பட் டலையப் படைதொட்ட சுந்தரமீனவனே”

என அவன் காடவனை வெற்றிகொண்டதும்,

“பெருவரை யாணிற் பின்னகர்க் காக்கிய
கருநட ராசனைக் களிறுதிறை கொண்டே”

என, அவன் கருநடராசனைத் திறைகொண்டதும்-முறையே-பாண்டியதனாகர்த்தனான கருமாணிக்கன் செயல்களாக மேற்குறித்தவைக

ளோடு ஒத்திருத்தலால், சுந்தரபாண்டியனை இவன் யசமானனாகக் கருத் நியாயமுண்மை காண்க. சுந்தரபாண்டியன் இவ்வரசர்களை வென்ற வரலாற்றுவிருவை, அச்சாஸனங்களின் தலைப்பில் ப்ரீமாத்-கோபிநாதராயரவர்கள் எழுதிடள்ள குறிப்பினும் பெரிந்துகொள்ள லாம். இங்ஙனம், சிறந்த தளபதியொருவனைச் சுந்தரபாண்டியன் கொண்டிருந்ததனும் றுன்,

“எய்தலிங் கெம்மை யெளிதல்வ் காணு மிறைவவென்று
கைதவன் பாற்புகழுங் கருமாணிக்கன்” (௧௨)

“கருமாணிக்கன், கைதவற்குப் பாராளும் வீரப்பரிவீரநாணன்”

“சோமன் குலம்புரக்குக் கொண்டைமான்” (௨௪௬) [௧௨௫]

“கைதவர்தத் தளத்துக கொருவன்” (௨௪௦)

என்று இக்கோவையில் அங்கங்கு இத்தளகர்த்தன் புகழப்பட்ட னன் போலும். இனி, கருமாணிக்கனைப்பற்றிச் சிலாசாஸனங் களால் அறியப்பட்டதுண்டா என்று, என் நண்பர் ப்ரீ: கோபிநாத ராயரவர்களை உசாவிய பொழுது, அவர்கள், கருமாணிக்கன் என்ற பெயரைப் புதுக்கோட்டைஸம்ஸ்தானத்துள்ள சாஸனங்களிற் றும் கண்டது ஞாபகத்துள்ளதென்றும், இவன் காணடான அச்சம்ஸ் தானத்தின் தென்பக்கத்தையாண்ட ஒரு சிற்றரசனென்றும், இவன் கி. பி. 13-ம் நூற்றாண்டுமுதல் ஆண்டுவந்த பாண்டியரின் கீழிருந் தவனாதல் வேண்டுமென்றும் அன்புடன் தெரிவித்தார்கள். இவர் கள் கூறியபடி, புதுக்கோட்டை ஸம்ஸ்தானத்தின் தென்பக்கத்தே ஆண்ட கருமாணிக்கன் ஒருவனிருந்த துண்மையாயின், அவன் இக்கோவைத்தலைவனை யென்று கருதவிடமுண்டாம்; ஏனெனில் அச்சம்ஸ்தானத்தின் தென்பக்கத்தே, துவரங்குறிச்சி, கப்பலூர் என்ற ஊர்களிருத்தலோடு, அவ்வூர்கள் சார்ந்த பிரதேசம் “துவரா பநிராடு” என வழங்குநதும் தெரியவருதலால் என்க. [துவரங் குறிச்சி என்பது, மதுரைக்குவடக்கே உத்தேசம் 35-மைல் தூரத் தில், திருச்சிராப்பள்ளிக்குச் செல்லும் பழைய பாதையில் உள்ளது. கப்பலூர் இக்குறிச்சியை அடுத்திருப்பது] அன்றியும், இவ்வூர்களிரு க்குமிடங்களில், மாஞ்சோலை மிகுதியாகவுண்டென்று தெரியவரு தற்கேற்ப, “சூத வனம்புடை சூழ்துவ ராபதித்தொண்டையர்கோ ன்” (௨௬௨) என, இக்கோவையிற் கூறப்படுதலாலும், அத்துவரங்

குறிச்சி சிலகாலத்துக்குமுன் சிற்றரசனிருந்தவிடமென்றும், அப் பிரதேசம், யாதவகுலத்தவர்கள் மிக்குள்ள இடமென்றும் விளங்குதலாலும், இப்பக்கமே கருமாணிக்கன் ஆட்சிக்குட்பட்டதென்பது வலியுறுக்கின்றது. ஆனால், இக்கோவையில்,

“கப்பற் றெண்ணகரில், வகையார் வளைமுதல் வையைப் புதுப் புனல்வந்ததென்றும்,” (௩௫௫)

“கப்பல்வையைப் புதுநீர் (௩௫௭)

என “புதுப்புனல் கண்டோர்” கூற்றில் வருதலால், இச்செய்தி, வையையாற்றைவிலகி வெகுதூரத்தள்ள இவ்வூர்க்கு விரோதமாயுள்ளது; இதனால், வையையாற்றுக் காலொன்று அக்காலத்து அப்பக்கங்கட்குப் பாய்ந்ததென்றேனும், பாண்டிகாட்டு ஓடும்வையை, அந்நாட்டுள்ள “கப்பல்வையை” என்று உபசரித்துக்கூறினாரென்றேனும் கொள்ளவேண்டும். இனி, மதுரைக்கு மேற்குந்தெற்கும் முறையே துவரைமான், கப்பலூர் என்னும் வேறுணர்களுமுண்டு. ஆனால், இக்கப்பலூரும் வையையை அடுத்தில்லாமையாலும், “குதவனம்புடைசூழ் துவராபதி” (௨௬௨) என்பதற்கும், ராயரவர்கள் கூறியபடி புதுக்கோட்டைக்குத் தெற்கில் கருமாணிக்கனிருந்தனன் என்பதற்கும் இவ்வூர்கள் அவ்வளவு பொருத்தம்பெறாமையாலும், இவ்விடங்களைக் கருமாணிக்கனதாக சிச்சயிக்கக்கூடவில்லை. இனி இக்கோவைத்தலைவன் வரலாறுகளில்,

“கோவ லமர்முனி கொண்டுவந் தேத்தமுத்தார்த் துவரை காவலன்” (௩௬௦)

என ஒன்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வடிக்கு, திருக்கோவலூரில் அக்காலத்திருந்த பெரியவரொருவராத் பெரிதும் புகழப்பட்டவன் எனவும், திருக்கோவலில் அமர்ந்த முனிவரைநீரழகுநருள்வித்துக் கொண்டுவந்து போற்றியவன்” எனவும் பொருள் கூறலாம். ஆனால் இதன் வரலாறு இப்போது தெரிந்திலது.

இனி, இக்கோவை பழமையானதொரு தாலென்பதற்கு, இற்றைக்கு 250-வருஷங்கட்கு முன் செய்யப்பெற்ற இலக்கணவிளக்கத்தில், அகத்திணையியலுரையிலே, இந்நூலினின்று எட்டுக்கவிகள் மேற்கோள் காட்டப்பட்டிருத்தலும் ஒரு சான்றும், அப்பாடல்கள்

“இறவார்குருகு” (க௦௫) “இமையாத வேழம் (க௩௦) காரார்கொடை (க௦) காவைப்பொருவுசெங் (க௩௩) தொடை வந்ததண் (க௪௧) அது நாமறிந்திலம் (க௩௬) அரவுக்கு மெல்லிய (க௪௫) நாம் வந்த வேற்கை” (க௭௧)—என்பன.

இக்கோவையின் சொன்னயம் பொருணயங்களை இங்கே விளக்கத்தொடங்கின் மிகவிரியும்; அவற்றைச், “செந்தமிழ்” மூலம் இக்கோவைவெளிவரும்போது அறிந்து மகிழ்க.

பத்திராசிரியர்.

திருக்குற ளாராய்ச்சி.

(முற்றோட்ச்சி.)

அறத்துப்பால், அறத்தையுணர்த்தும் பாலெனவிரியும். பாலென்பது, ஊலதுபகுதி. பாயிரவியலென்பது, அறத்தினது பாயிரத்தினியலையுணர்த்தும் பகுதி. இயல், இயலையுணர்த்தும் பகுதிக்காயினமையின் ஆகுபெயர். அறத்தின் பாயிரமாவது: அறம் இத்தன்மைத்தென்றுணர்த்தற்கின்றிபகமயாக் காரணமாய் அதன் பெருமையை யறிவிப்பது. வெற்றிக்குக்காரணமாய் படைச்செருக்கின் பெருமையெனப் பொருள்படுமாறு பாயிரங்கூறிப் “படைத்தொக்காலென்செய்ப்” என்றார் பழமொழியினும். அப்பாயிரம் பல்வகையவாயினும் ஏனையவுத்தம்முண்டக்குஞ் சிறப்புதையவாய் கடவுள் வாழ்த்தும் வான்சிறப்பும் நீத்தார்பெருமையும் அறன்வலியுறுத்தலுமென நான்கே இந்நூலிற் கூறப்பட்டன. இந்நான்கும் நூற்குப் புறவுடையாகிய பொதுப்பாயிரமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமும் போலாது நூலுதைய பொருளி லறத்தின்பகுதியாகவே முடிக்கலிற் சிறராற்கூறப்படாமல் நூலினகத்துறுப்பாக ஆசிரியரற்கூறப்பட்டன. முதலாவது அதிகாரம் கடவுள் வாழ்த்து என்பது, முதலாவதிலமாகிய கடவுள்வாழ்த்தினியலையுணர்த்தும் நூற்பகுப்பென விரியும். கடவுள் வாழ்த்துக் கடவுளை வாழ்த்துதலாகிய ஒழுக்கம். கடவுளென்றது “சார்பினூற்

ரென்றது தானருவாயெப்பொருட்டுக்கு சார்” பெனநின் று, யிறவெல் லாம் கடந்த பொருளை. ஈண்டு, உள்விகுதி இயவுளென்பதன்கட்போ லவீணமுதற்பொருளுணர்ந்திக் கடந்தபொருளையுணர்ந்திற்று. அதி காரம் - இடம். அதிகாரங்கட்கு, இயல்பொதுமொழியும் இயல்கட்கு ப்பால் பொதுமொழியுமாக நின்றவின், முதலாவது அதிகாரம் கட வுள்வாழ்த்தெனற்கு, இந்நூலுள் அறத்தையுணர்த்துமிடமும், அ தத்தின்பகுதியுட்பாயிரவியலையுணர்த்துமிடமும், பாயிரவியலுட்கட வுள்வாழ்த்துணர்த்துமிடமுமாகிய முதலாவதிடமெனப் பொருள் கொள்க. இந்நூல் முதலிய பொருள்முன்றலுள் அறம்—இம்மை மறுமை, விடென மூன்றும்பயத்தற்சிறப்பிற்றாய், ஏனையபொருளின் பங்கட்குக் காரணமாக நின்றவின் முன்வைக்கப்பட்டது. ஏனைய அறத்து வழிப்படுஉந்தோற்றத்தவாகலிற் பின் வைக்கப்பட்டன. அவற்றுட் பொருள் இம்மை மறுமை எனவிரண்டும் இன்பம் இம் மையென ஒன்றும் பயத்தலானும், இன்பத்திற்குப் பொருளுக்கார ணமாகலானும் அம்முறையே பொருள் முன்னும், இன்பம் பின்னு மாயின. அறத்தின் பகுதிகளான்கலுள் இல்லறத்துறவற மூழென ஏனைமூன்றுமுணரற்குப் பாயிரல் காரணமாகலின் அது முன்னும் ஏனைய பின்னுமாயின. பாயிரத்தின் அதிகாரம் நான்குணள் வான் சிறப்பு முதலாயினபிறவற்றுக்குக் கடவுளே காரணமாகலின் அவ் வாழ்த்து முன்னும் ஏனையபின்னும் வைக்கப்பட்டன.

உரைப்பாயிரத்தில் அறமாவது மனு முதலிய நூல்களில் விதித் தனசெய்தலும் விலக்கியன வெரழிதலுமாமென்றாரேனும் அந்நூல் சொல்லியவற்றுள் அக்காலத்திற்கேலாதன ஒழித்துச் சொல்லாதவற் றுள்ளேற்பனகொண்டு உயர்த்தோர்பலரு மொழுகியவாற்றுகொழுகு முலகநடையையும், அவ்விதிலைக்கு னமைத்துக்கொள்க. இது பரி மேலழகர்க்கு முடன்பாடாதலை “உலகத்தோடொட்ட” என்னுங்குற ளில் அவருரைத்தவாற்றானறிக. தேவர் கோட்டமுதலியவற்றுள்ள பொருளைப் பிறர் தமவென வெளவியவழி அறிந்தோர் அரசர்க் குணர்த்தும் வழக்குப்போல்வன பேரறம் விளைத்தலானும்; அங்கன முணர்த்தாவழிப் பெருந்திக்கு விளைத்தலானும்; “அவனை முறை காக்கு முட்டாச்செயி” னெனவும், “அல்லப்பட்டாற்று தழுத

கண்ணீரன்றே, செல்வத்தைத் தேய்க்கும்படை” எனவும் கூறினாராகலின் ஒப்பநாடியதற்குத்தக ஒறுத்தலாகிய தண்டம் அறம் விளைத்தலும், அங்ஙனஞ் செய்யாமை தீங்குவிளைத்தலும் உணரப்படுமாகலானும்; வழக்குத்தண்டமும் உலகநெறி நிறுத்தற்பயத்தவாவதல்லது ஒழுக்கம்போல மக்களுயிர்க்கு உறுதியுயத்தற் சிறப்பிலவெனலும் அதனால் அவற்றை யொழித்தாரெனலும் பொருந்தாமையாக. இனித் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனார் அவற்றைக் கூறாமையென்னையெனில்:— அரசர் துணையின்றியும் நிகழுமொழுக்கமாகிய அறம்போலன்றி வழக்குத்தண்டமுமாகிய அறங்கள் அவரது துணைகொண்டே நிகழியல்பினவாகலின் அவற்றையறத்துப்பாலுட் கூறாது அரசியலும் பிறவியலும் கூறும் பொருட்பாலுட் சில விதந்தும் பல உய்த்துணரவைத்துக் கூறினார் என்க. இங்ஙனமே ஒழுக்கத்துள்ளும் விரிவளிப்பலவிதத்துகூறாமல் உய்த்துணரவைத்தார். இவ்வாறு பரிமேலழகரும் அறத்துப்பாலிற்றுதிரு லுரைத்தல் காண்க. இனித் தம்வருணத்திற்கும் நிலைக்கும் ஒதப்பட்ட சிறுபான்மையாகிய சிறப்பியல்பு ஒழித்தாரெனலும் பொருந்தாது. என்ன? ஒழுக்கமுடைமை முதலியவதிகாரத்தான், “மறப்பினுமோத்துக்கொளலாகு” மென்றத்போல சிலவிதந்தும் சில உய்த்துணரவும் கூறுமாற்றான். இக்கருத்தானன்றே “எல்லாப்பொருளுமிதன்பாலுள இதன்பாலில்லாதவெப்பொருளில்லை” யென்றார் தமிழ் நாயனாரும். இனி வழக்குத்தண்டமுமென வவற்றைப் பொருட்பாலுடைக்கலும், நால்வகை நிலையை இன்னிலை துறவுநிலையெனவிரண்டாகப்பகுத்தலும் தமிழ் நானமுறை. துறைய பொருள் வேதப்பொருளையாயினும் ஆசிரியர் வடநூலார் வழக்குப்பற்றி யோதாது பெரும்பான்மை தமிழ் வழக்குப்பற்றியே யோதினாரென்க. இது “வேதப்பொருளை விரகால்விரித்தலுக்கோர் ஒதக்கமிழா லுரைசெய்தார்” வரனவுட் “பரந்த பொருளெல்லாம் பாரதிய வேறு, தெரிந்து நிறந்தோறுஞ்சேரச்சுருக்கிய, சொல்லால் விரித்துப் பொருள்கிளக்கச் சொல்லுதல், வல்லாரர்வள்ளுவரல்லால்” எனவும் கூறுமாற்றானுணரப்படும். இனி அன்பின்றி இல்லறமும் அருளின்றித் துறவறமும் நிகழாமையானும் அன்பே அருட்டுக்குக் காரணமாகல் “அருளென்னும் மன்பிண்குழனி” யென்றமை

யானுணரப்படுமொகலானும் துறவறத்திற்கு இல்லறங்காரணமாதல் பெறப்படலின், அக்காரணகாரிய முறையின் இல்லறம் முதற்கட்கூறப்பட்டதன்மீது கற்புடைமணையோடுஞ் செய்யப்படுங்காரணத்தானன்று. இல்லறம் துணையோடும் ஏனைய துணையின்றியுஞ் செய்ய்தலான் அக்காரணத்தால் இல்லறம் முற்கூறப்பட்டதென்றார்க்குத் துணையோடு செயலினுஞ் துணையின்றிச் செயலே சிறந்தமையின் துறவறமே முதற்றாதல்வேண்டும். துணையோடுசெயலே சிறந்ததெனின், மூன்றாவதுதலை துணையோடு செயலுமுடைமையானும் அந்நிலைதுறவுளடங்குமென்பது முயல்வாருளெல்லாந்தலை யெனக்கூறுமாற்றானுணரப்படுமொகலானும் இல்லறத்தோடொப்பத் துறவறமு முதற்றாதல்செல்லும். இவ்வாற்றானதுகாரணமாகாமையறிக்க, இருவகையறமுமுற்றுத்தற்குக் கடவுள் வாழ்த்தாகிய அறமே சிறந்தகாரணமாகலின் அவற்றைக்கூறலுற்றார்க்கு முதற்கட்கூறப்படுவது கடவுள் வாழ்த்தன்மீது சிறிதின்மையின் அம்முறைபற்றிக் கடவுள் வாழ்த்து முற்கூறப்பட்டதன்மீது எடுத்துக்கொண்ட இலக்கியம் இனிது முடிதற்பொருட்டுக் கூறப்பட்டதன்று. கடவுளை வாழ்த்தாவழி ஏனைய அறங்கள்பயன்படாமையைக் கற்றாதனாலய பயனெனவும் மனக்கவலைமாற்றலரிதெனவும் சிறவாழி நீந்தலரிதெனவும் சிறவுள் கூறலானுணர்க.

இவ்வாழ்த்து இலக்கிய முடிதற்பொருட்டுக் கூறப்பட்டதாயின், “ஆயென்பொருளும், வாய்ப்பக்காட்டல் பாயிரத்தியல்பே” யென்ற தூஉமன்றி, ஒருசாராசிரியர் சிலவேறினாலும் பெறப்படுமாமுன்னின்பெயரெனவுள் கூறினாராகலின், ஆக்கியோன் பெயர் முதலிய எட்டேயன்றிப்பிறசிலகூறினும் குற்றமாகாமையானும், “வணக்கமதி காரமென்றிரண்டுஞ் சொல்லச் சிறப்பென்னும் பாயிரமாஞ்சி” ரென்ற மையிற் கடவுள்வணக்கமுஞ் சிறப்புப்பாயிரமெனப் படுதலானும் ஆக்கியோன் பெயர் முதலாயினபோலன்றிக் கடவுள் வணக்க முதலாகிய சில ஆக்கியோனாலும் கூறப்படும்பின்பினவாகலின் அவை தற்சிறப்புப்பாயிரமெனவுள் கூறப்படுமொகலானும் அவ்வணக்கந்தன்பொருட்டு மாணுக்கர்பொருட்டுக் கூறப்படுவதொன்றாகலானும் னாலினகத்துறுப்பாகாது புறத்துறுப்பாகவே நின்றல்வேண்டும். அங்ஙனம்

ன்றி அகத்துறம்பாகிய அறத்துப்பாலின் முதற்பகுதியாகிய பாயிர வியலின் முதற்பகுதியாக நின்று ஏனைய அறங்களுணர்த்தும், பிற அதிகாரங்கள் பொலவே கடவுளை இல்பொருளென மயக்கலும், இல் பொருளோ உள்பொருளோவென ஐயுறலுமின்றித்துணிதலுந், துணிந்து நினைதன் முதலாயின செயலுமாகிய வாழ்த்துவகையும், வாழ்த்துதலா எனய்தும்பயனும், வாழ்த்தாவழிப்படுக்குற்றமு முணர்த்தலின் ஒழுக்கவகையுண் முதன்மைத்தாய அறமாதலுணர்க. பல சமயத்தாருந் தாந்தாமுணர்ந்தவாற்றான் வேறு வேறு கொள்ளினும் அப்பொருள் ஒன்றேயன்றிப் பலனின்மையின் இக்கடவுளென ஒரு வரையேனும் பலரையேனுஞ்சட்டிச் சிறப்புவகையாற் கூறாது நன்றென எப்பாலவரும் இயைய மூவரையன்றிப் பிற தெய்வமுமாகி நின்ற கடவுளை வாழ்த்தும் ஒழுக்கத்தைப் பொதுவகையானுணர்த்தல் இவ்வாசிரியர் கருத்தென்க.

(தொடரும்.) இங்ஙனம்,

அ. சண்முகம் பிள்ளை,

சோழவந்தான்.

ஒரு கம்ப சூத்திரம்.

இராவண சங்காரம் முடிந்தபிறகு (மீட்சிப்படலத்தில்) இராமன் பிராட்டியை அலங்காரத்துடன் அழைத்துவருக என்று விபிஷணனை அனுப்பினன். அங்ஙனம் வருகின்றவளை அராவைப்போலே சிறியெழுந்து பார்த்துச் சிராமன் “ஊண்டிறமுவந்தனை..” என்பது முதலாக ஏழ்பாட்டளவில் சிந்திக்கலுற்றான். இந்நிந்தனையை “என்றான் புலவர் புந்தியான்” எனக் கம்பர் முடித்துளார். அப்புறம் அங்குற்ற தசரதர் சீதையைப்பார்த்து,

“நங்கைமற்றும்நின் கற்பினை யுலகுக்குகாட்ட

அக்கிபுக்கிடென்றுணர்த்தியவதமனத்தடையேல்”

என்றும்,

“உன்னைக்காட்டினன் கற்பினுக்காசியென்றுலகில்

யின்னைக்காட்டு தற்கரியதொன்றெண்ணியிப்பெரியோன்”

என்றும் கூறியதாகக் கூறியிருக்கின்றது. ஆகவே, சீராமன் தன் மனத்தில் குரோதங்கொண்டு நின்றதினான் என்பது போதரும். லோகாபவாதத்துக்கு அஞ்சிச் சிறுவதாகப் போக்குக்காட்டி உரைக்கின்ற உரை வினோதமென்றே குறிப்பிடுகும்படி கம்பர் அங்கிந்தையின்,

“பெண்மையும் பெருமையும் பிறப்புக் கற்பெனும்
திண்மையும் ஒழுக்கமும் தெளிவும் சீர்மையும்
உண்மையும் நீயெனும் ஒருத்தி தோன்றலால்
வண்மையின் மன்னவன் புகழின் மாயந்ததால்”

என்ற கவிபை நிர்தாஸ்துதியாக இரட்டுற மொழிந்து இடைப்பெய் துவைத்தார். “சீதையாகிய நீ ஒருத்தி பிறத்தலாலே, பெண்மை முதலிய குணங்களெல்லாம், நகைக்குணமில்லாத அரசனது புகழ் மாயந்தாற்போலே, மாயந்த விட்டன” என நின்றதையும், “பெண்மை முதலிய குணங்கள் நீயாக (உருவெடுத்து) உதித்தலாலே, கொடையால் சனகன் பெற்றபுகழ் அவன் மனையளவாக நின்ற விட்டது. (அல்லது) கொடையானான சனகனது ஏனைப்புகழ் இல்லையாய் மாயந்தது” (உண்ணிப்பெற்ற புகழ் நிறந்தது என்பது குறிப்பெச்சமாம்) எனத் துதியுமாகக் கொள்ள நிற்பது மிக வியப்பைத்தருகின்றது. இது கம்பசூத்திரங்களில் ஒன்றாகக் கொள்ளக்கூடக்கின்றது.

தி. செல்வக்கேசவராயன்.

வாய்மை.

—:0:—

எவ்வகைப்பட்ட பெருஞ்செல்வத்தை ஒருவன் அடையப்பெற்றானையானும் பிறருடைய உதவியில்லாவிடத்து அவன் உலகத்தில் தனித்திருந்து இவ்வாழ்க்கையினாலைய இன்பத்தைதுகாந்து உயிர்வாழ்வது அரிது. பெருஞ்செல்வமுடையான் பிறருடைய உதவியில்லாமலே எத்தகைய இன்பத்தையேனும் நுகரக்கூடாதோ எனின், துகருதல்கூடாது என்பதே அறிஞர் துணிபு. பெருஞ்செல்வமுடையான் அதிக இன்பத்தை நுகர அவாக்கொள்ளுங்காலத்துத்

தனது செல்வத்தைப் பலருக்கும் பிரதிபலனாகத்தந்து அவர்களுடைய உதவியைப் பலவழியாலும் பெற்று வருகின்றானென்பதை நாம் அனுபவசித்தமாகக்காண்கிறோம். அங்கனம்பிறருக்குச் செல்வத்தைப் பிரதிபலனாக வழங்குவதற்குச் சக்தியற்றவன் அவர்களுடைய உதவியைப்பெறாமல் இன்பத்தை இழக்கின்றான். இதுதான் செல்வமுடையானுக்கும் வறியவனுக்கும் உள்ளபேதம். இதனால் நமது உலக வாழ்க்கையின்பத்துக்கு ஏனையோருடைய உதவி அத்தியாவசியகமென்பது கரதலாமலகம்போல் விளங்குகின்றது. உலகவாழ்க்கையை விட்டொழிந்த துறவிகள்முதலிய தூயோர்க்குப் பிறருடைய உதவி வேண்டுவதில்லையே என்போமாகில், அவர்களும் தேக உபாதிகளை நிவர்த்தித்துக் கொள்வதற்காக இவ்வாழ்வானது துணையை நாடுகின்றார்களென்பது,

“துறத்தார்க்குத் துவ்வா தவர்க்கு மிறத்தார்க்கு
மில்வாழ்வா னென்பான் துணை.”

என்னும் பொதுமறை வாக்கியத்தால் இனிது விளங்குகிறது. ஏகசக்கராதிபதியாய்த் தனி அரசுசெய்யும் சக்ரவர்த்தி முதல்கடைப்பட்ட குடியானவன் ஈறாகவும், தண்ணறிவுபெற்ற கல்விமான்முதல் மந்தமதியினனாகிய கயவன் ஈறாகவும், உலகவாழ்க்கையை முற்றத்துறந்த முனிவன்முதல் அவ்வாழ்க்கையையே சதமெனமதித்திருக்கும் உலோகாயதன் ஈறாகவும், புஜபல பராக்கிரமம்பெற்ற சுத்தவிரன்முதல் அதிபலவீனன் ஈறாகவுமுள்ள யாவரும் பரஸ்பர உதவியினாலேயே உலகத்தில் உயிர்வாழ்ந்து வரவேண்டியதாயிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கைக்குத்தான் ஜனசமூகவாழ்க்கை என்றுபெயர். மேற்கண்ட அனைவரையும் ஒருங்குசேர்த்து ஒருவருக்கொருவர் உதவிபுரிந்துவரும்படி செய்வதற்கும், ஜனசமூகவாழ்க்கை நடைபெற்று ஒங்குவதற்கும் தக்கதோர் கருவி வேண்டியதல்லவா? வாய்மை என்னும் ஒன்றையே ஜகதீசன் அக்கருவியாக அமைத்து வைத்திருக்கின்றனர். வாய்மை என்பது மெய்மையாகும். வாய்மை என்னும் பதம் வாயினுடைய தன்மை என்று பொருள்படும். அந்தப்பதம் மெய்மை அல்லது உண்மை என்னும் அர்த்தத்தில் ஆன்றோரால் உபயோகிக்கப்பட்டிருவதை யோசித்துப்பார்க்கையில், மனிதனுடைய வாயினிடமாக இயற்கையில் உண்டாகிவெளிப்படுவது மெய்மையேயன்

நிப்பிதீதன்று என்பது தெளிவாய்விளங்குகிறது. ஆகவே, மெய்யுரைத்தல் நமது நூதனம் நமது இயற்கைக்கு ஏற்றதென்றும், பொய்யுரைத்தல் நமது இயற்கைக்கு ஏற்றது அன்றென்றும், வாயைக்கொண்டு நாம் வசனிக்கும் ஒவ்வொருவார்த்தையும் மெய்யாகவே இருத்தல் வேண்டுமென்றும் மானிடலட்சண சாஸ்திரிகள் அபிப்பிராயம் கொள்ளுகிறார்கள். நம்முடைய இயற்கைக்கு ஏற்றதைச் செய்வது அதிக சலபமென்பதையும் ஏலாதவற்றைச் செய்வது அதிக கஷ்டமானதென்பதையும் ஒருவரும் மறுக்கார். இரண்டுகாலால் நடப்பது ஒவ்வொருவனுக்கும் இயற்கை. இரண்டுகால்களையும் மேலே தூக்கிக்கொண்டு இரண்டுகால்களினாலும் கழைக்கத்தக்களைப்போல நடப்பது நமது தேகத்தவலட்சணத்துக்கு விரோதமாதலின், அது எவ்வளவு மஹாகஷ்டமான காரியமாயிருக்கிறதோ, அதுபோல், மனித இயல்புக்கு விரோதமாய்ப் பொய்யுரைக்கும்போது இன்னரின்றரிடத்தில் இன்னரின்ன சமயத்தில் இன்னரின்னபொய்யை இன்னரின்ன விதமாகக்கறியிருக்கின்றோ மென்பதையெல்லாம் ஞாபகத்தில் பதித்துவைத்து வருத்தமுற்றுப்பெரும்பயனை அடைவதைக்காட்டிலும், மானிட இயற்கைக்கு ஏற்றவாறு சலபமாய் உண்மையைப்பேசிச் சொற்ப்பயனையடைந்து சுகித்துவாழ்வதே அதி உத்தமம் என்பதை எப்படிப்பட்ட பெரும்பொய்யினும் ஒருகாலத்தில் ஒப்புக்கொள்ள நேரிடும். ஆகவே உலகத்தில் மனமொழி மெய்களினால் வருத்திப்பாடுபட்டுப் பயனையடையத்தக்க சகலதொழில்களினும் பொய்யுரைத்துச்சீலிப்பது மகாகஷ்டமானதொழில் என்பதை ஒவ்வொருவரும் ஞாபகத்தில் வைப்பாராக. இயற்கையில் மனிதன் பொய்யுரைப்பவனென்றே வாதிக்கும் சில மனோதத்துவ சாஸ்திரிகளை மறுக்க இன்னும் இரண்டொரு நியாயங்களைக் காட்டுகிறோம்.

மெய்யுரைத்தல் மனிதனுக்கு இயற்கை என்பதற்கு அனேக திருஷ்டாந்தங்களுள்.

“தன்றுபினியோர் துறக்கேதாரடங்காதோர்
கன்றுசினமனத்தேதார்கல்லாதவரினையோர்
ஒன்றுமுறைமையுணரா தவர்மகளிர்
என்றுபிவரம்ந்தனைத்திலெய்தப்பெருநாரே.”

பெரும்பினியாளர்கள் மனவலியற்றவர்களானபடியாலும், துறவிகள் ஒருவர் தயைவயும் எதிர்பாராதவர்களானபடியாலும், அடக்காதவர்கள் வரையறைக்குட்படாதவர்களானபடியாலும், பெருங்கோபமுடையவர்கள் தம்மை மறந்தவர்களானபடியாலும், கல்லாதவர்கள் இதரகிதர் தெரியாதவர்களானபடியாலும், இளைஞர்கள் மனோதிடம்ற்றவர்களானபடியாலும், விவகாரவுணர்ச்சியற்றவர்கள் இன்னதைச் சொன்னா லிப்படியாகுமென்பதை உணராதவர்களானபடியாலும், மாதர்கள் பேதமையை அணிகலமாகக் கொண்டவர்களானபடியாலும், உண்மையை மறைக்காமல் சொல்லிவிடத்தக்கவர்களாதவின் மேலையஎன்மரும் இரகசியம் பேசும் ஆலோசனை சபையில் இருந்தல் கூடாது என்று ஐந்தாம் வேதமாகிய ஸ்ரீ மஹாபாரதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதை யோசிக்குமிடத்து, உண்மையை மறைப்பதற்கு ஒருவன் மனவலிபைக்கொண்டு அதிக பிரயாசைப்படவேண்டியதாயிருக்கிறதென்றும், மனவலிநீங்கியவிடத்து உண்மை இயற்கையாய் வெளிப்படுமென்றும் தெளிவாய்வினக்குகிறது.

சுலபானதொழில்கள் அனைகயிருக்கப் பொய்யுரைத்தலென்னும் மிகவும் அருமையானதொழிலைச் செய்யத்தலைப்படுகிற ஒருவனை நாம் பேதை என்று பரிதாபிப்பேதயன்றி அவனிடத்திற் சினங்கொள்ளுவதற்கிடமில்லை. ஏனெனில் இவ்வளவு அருமையான தொழிலைச்செய்தும் அவன் நான் எண்ணியவாறு இறுதியில் பயனையாவது அடைகின்றனா? அந்தோ! இல்லையே. இல்லையே. இயற்கைக்கு விரோதமாகக் காலே மேலே னுக்கிக்கொண்டு கரங்கனிலுல் நடப்பவன் தன்னைமறந்து அயர்ந்து வீழ்ந்து வருந்துதல்போல் மாண்டலட்சணத்திற்கு ஏராதபொய்யுரைத்தலை மேற்கொண்டொழுருபவன் தலை தடுமாறிவீழ்ந்து அவமானப்படுவதை நாம் உலகிற் கண்கூடாகப்பார்க்கின்றோம்.

ஔரீல் ஒரு தனிகள் இருந்தான். அவ்வூரில் எவ்வெவன் எந்தெந்தச் செய்கையில் ஏலையோரைக்காட்டிலும் மிகச் சிறந்தவனோ அவனுக்குப் பரிசு அளிப்பதாக அத்தனிகள் பொதுவாய் வினம்பரம் பிரசுரித்தஞ்செய்து வாயரையும் ஒருபெருஞ் சபாமண்டபத்தில் கூட்டிவைத்தான். அவ்வினம்பரத்தின்படி, கல்வி-சங்கீதம்-கைத்தொழில்

முதலிய சத்விஷயங்களில் அதிக பாண்டித்தியம் பெற்ற சன்மார்க்கர் களும், கொலை, கொள்ளு முதலிய நியகாரியங்களில் மிக வல்ல துஸ்மார்க்கர்களும் வந்து மேற்படி சபாமண்டபத்தில் ஒருங்குகூடித் தத்தம் பிரதாபங்களை உரைக்கலாயினார். அங்கு கூடினவர்களுக்குள் நற்செய்கைகள் - தீர்ச்செய்கைகள் ஆகிய இவ்விருவகைச் செயல்களில் மிகச் சிறந்தவராயிருந்தவர்களுக்குத் தற்படி அக்கவைவான் பரிசளித்து அனுப்பிக்கொண்டிருக்கையில், ஒருவனெழுத்து ஓ தனிகரே! பொய்யுரைப்பதில் என்னிலும் மிக்கார் ஒருவருமில்ர். யான் புத்திதெரிந்தது முதல் இது காரும் பொய்யுரைத்தே ஜீவித்துவருகிறேன்; ஆகையால் அந்தச் செய்கையில் பரிசுபெறுதற்குரியவன் யானே என்று தன் பிரதாபத்தைக்கூறினான்; இதைக் கேட்டவாத்திரத்தில் அந்தந்தனிகள் ஆவணப்பார்த்துப் பேதாய் இதுகாரும் நீ பொய்யுரைத்து வந்த தெல்லாம் இப்போது அவலமாய் முடிந்தது. புத்தி தெரிந்ததுமுதல் இதுகாரும் நீ பொய்யுரைத்தே ஜீவித்துவந்தாயென்கிற ஒரு மெய்யை இப்போது உரைத்தனை, ஆகையால் நீ பரிசுபெறுதற்குரிய காலத்தில் உன் பாண்டித்தியம் பாழ்பட்டது, என்று அவனை ஓட்டித்தார்த்தினான். அங்கிருந்த யாவரும் அவன் பேதைமைக்காகப் பரிதிபித்துக்கைகொட்டி நகைத்தனர். ஆகவே எந்தத் தீர்ச்செய்கையை ஒருவன் செய்து தப்பிக்கொண்டுவந்தாலும் வரலாம். பொய்யன்மாத்திரம் தப்பிப்பிழைப்பது அரிதரிது. அதற்குக்காரணம் பொய்யுரைத்தல் மானிடலட்சணத்துக்கு எவ்வளவும் ஏற்றதல்லாமையேயாம்.

வாய்மை மானிடலட்சணத்துக்கேற்ற இயற்கைக் குணமென்பதற்கும், பாய்மை மானிடலட்சணத்துக்கு ஏவாதசெயற்கைக் குணமென்பதற்கும் மெய்மையைப்பேசுவது மிகவும் சுலபமென்பதற்கும் பொய்யுரைப்பது பெரிதுக் கஷ்டமானதென்பதற்கும் உரியகியாயங்களை இதுவரை எடுத்துக்காட்டினோம்.

இனி அவ்வாய்மை என சமூகவாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத தென்பதற்குரிய சில ஹேதுக்களைக் கூறவோம். ஐனசமூக வாழ்க்கைக்கு வாய்மை இன்றியமையாத தென்பதற்கு அகேக கியாயங்களுள், மெய்யுரைத்தலை மனிதனுடைய இயற்கைக்குணமாகக் கருதி

சன் அமைத்துவைத்தா ரென்பதினாலும், மனிதன் உலவாழ்க்கையி
 ன்பத்தை துகருவதற்கு ஜனசமூகத்தில் சேர்ந்திருக்கவேண்டியதே
 கடவுளின் கருத்தென்பதினாலும் ஜனசமூகவாழ்க்கைக்கு மெய்யமை
 இன்றியமையாததென்பது தெளிவாய் விளங்குகிறது. இதை அதிக
 மாய் விரிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. வண்ணன்-அம்பட்டன்-தோ
 ட்டிமுதலான கடைப்பட்டதொழிலாளிகள் நம்மினும் எத்தனையோ
 மடங்கு தாழ்ந்தவர்களாயும் நாம் சொற்பகூலிகொடுக்க வாங்கி ஜீவிக்
 கத்தக்கவர்களாயும் இருந்தபோதிலும், அவர்கள் நம்மிடத்து யதார்த்
 தத்தைப்பேசி வேலையைச்செய்யாமற் போவார்களாகில் அவர்கள் நம
 க்காகச்செய்துவரும் வேலைகளைப்பெல்லாம் நாமே செய்துகொள்ளவே
 ண்டியல்லவா நேரிடுமே? அதனால் நமக்குண்டாகும் கஷ்ட நிஷ்டிரங்
 களை என்னென்று தாள்பது? வாய்மையில்லாவிடத்து அக்கடைப்பட்ட
 டவர்களின் கூட்டுறவு ஒழிவதனாலேயே நமக்கு அவ்வளவு பெருந்து
 ன்பம் நேரிடுமானால், நம்முடன் கூடிச் சற்றேறத்தகுதைய ஒரேநிலைமை
 யில் வாழ்கின்றவர்களிடத்தில் வாய்மையில்லாவிடத்து நம்வாழ்க்கை
 என்னும்? மனிதன் சில தீயவிலக்காதிகளைப் போல் தனித்திருந்து
 உலக இன்பத்தை அடையக்கூடாதென்பதும், ஏனையோருடைய கூட்
 டிறினாலேயே அந்தப்படி இன்பத்தை அடையவேண்டுமென்பதும்
 இறைவன் கருத்தாதலின், மனிதன் பிறருடைய கூட்டுறவுகொண்டு
 ஜனசமூகவாழ்க்கை நிலைத்திருக்கப் பார்ப்பதற்கு சத்தியம் என்னும்
 ஒரு பொருளை விடாமற் கைப்பற்றவேண்டியது. பத்துப்பெயர் ஒன்
 றாகக்கூடி உலகத்தாரை வஞ்சித்துப் பொய்பேசியே ஜீவிக்கவேண்டு
 மென்று கட்டுப்பாடு செய்துகொண்டார்களென்று வைத்துக்கொள்
 வோம். அந்தப்பதின்மரும் தங்களுக்குள்ளே மெய்பேசினால்ன்றி அவ
 ர்களின் சங்கம் நிலைபெறாது. அவர்களுக்குள் ஒருவனை ஒருவன் வஞ்
 சிக்கப் பொய்பேசுவானாகில் அவர்களின் கட்டுப்பாடுகெட்டு அச்சங்
 கத்தின்கருத்து நிலைகுலைந்தழியும். பொய்யர் பதின்மர்சேர்ந்த அச்சி
 றுசங்கம் நிலைத்திருப்பதற்கும் வாய்மை அத்தியாவசியமாயின் ஜன
 சமூகவாழ்க்கை நிலைத்திருப்பதற்கு வாய்மை இன்றியமையாததென்
 பது சொல்லாமலே அமையும். இக்கருத்தைக்கொண்டே, உலகமூய்ய
 அவதாரஞ்செய்த அரிச்சந்திரன்முதலிய செந்நெறிச் செல்வர்கள்,

“இம்மையம்மை வீடென்மறை புலக்கொளவியம்பும்
மும்மையுந் தருமுறையுடைத்தெனு நிலைமுரணி
எம்மையாய் வயிற்றடக்கி மீட்டுமிழ்கலாவெரிவாய்
வெம்மைகூர்நாகுய்க்கினு மெய்ம்மையைவிடேமால்.”

என்றுகூறி நம்மனோர் ஈடேறுவதற்கான நன்னெறியிஃதெனக் காட்டினார்கள். எந்தத்தேசத்தவர்கள் பொய்பேசுதலைப்பெருத்த அவமானமாகிய செய்கையாக மதிக்கவில்லையோ அந்தத் தேசத்தவர்கள் நானடைவிலே தம்முடைய வல்லமைகெட்டுத் தமது ஸ்வயேச்சைமுற்றுமேருன்றி, மெய்பேசுவதையே பெரும் விரதமாகக்கொள்ளும் மற்றொரு தேசத்தவர்களுக்கு ஐக்கியப்பட்டு அடிமைகளாவார்களென்று ஒரு சிறந்த மனோதத்துவலட்சண சாஸ்திரியார் கூறுகிறார். மெய்யைப்பேசி அதனுலுண்டாகும் துன்பங்களுக்குப் பின்னிடாத மனோதாதிரியம் மற்றவர்களே மனங்கூசாது பொய்பேசுத்துணிகின்றவர்களானபடியாலும், எதுவரினும் வருக, எதுபோகினும்போக என்னும் திடசித்தத்துடன் மெய்யைப்பேசப் பின்னிடாதவர்கள் மனோதாதிரியம் பூரணமாய்மைப்பெற்றவர்களானபடியாலும், மனோதாதிரியமொன்றே ஒரு தேசத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கும் மனோதாதிரியமின்மையே ஒரு தேசத்தை யிழப்பதற்கும் காரணமாயிருக்கிறபடியாலும், மேற்கண்ட மனோதத்துவ சாஸ்திரியார் அந்தப்படி அபிப்பிராயங்கொள்ளலானார். ஆங்கிலேயர்களுக்குள்ளே பொய்யன் என்னும் சொல், வகைச்சொற்கள் எல்லாவற்றினும் அகவிரகண்யமாய் இருக்கின்றதென்று அவர்களின் நடைபுடை பாவனைகளைக்காட்டும் சரித்திரங்கள் - கிரந்தங்கள் முதலியவற்றால் தெளிவாய் விளங்குவின்றது. இவ்வொன்றே அவர்கள் மனோதாதிரியம் பெற்றவர்கள் என்பதற்குச் சாட்சிபகரத் தக்கது. ஆகையால் “பிரிட்டன் தேசத்தைச் சேர்ந்த பிரதேசங்களில் சூரியன் ஒருபோதும் அஸ்தமிக்கிறதில்லை” என்கிற புகழை மனோதாதிரியம் பெற்ற ஆங்கிலேயர் பெற்றனரென்பதும் ஒருவியப்போ? உலகத்தில் மஹாசுத்தவீரர்கள் என்று பெயர் பெற்ற பராக்கிரம சிலர்கள் பொய்யைமறந்தும் பேசியதில்லை என்று இந்தியா-இங்கிலாந்து - ஜெர்மனி - ஸ்காட்லாண்டுமுதலிய தேசசரித்திரங்களால் தெரியவருகிறது.

“பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று.”

பொய்பேசாமையாகிய ஒரு கிரதத்தையே ஒருவன் இடைவிடாது அனுசரித்துக்கொண்டிருவானாயின் வேறுதருமத்தை அவன் எவ்வளவும் செய்யாதிருத்தலே நன்று என்றுபொருள்படத் தெய்வப்புலவர் கூறிய அமுதவாக்கை ஆழ்ந்துபார்க்கையில், பல அறங்களையும் மேற்கொண்டுசெய்வது ஒருவனுக்குச் சாத்தியமாகாதென்பதும், அங்கப்படிசெய்ய முயலுகையில் சில தவறுமாயின் குற்றம் நேரிடுமென்பதும், பிற அறங்களெல்லாம் தரும்பயனை வாய்மை என்னும் ஒன்றே தரவல்லதென்பதும், அவ்வோர் அறத்தை ஒருவன் குறைவறச்செய்துமுடித்தலே அவன் ஈடேறுவதற்குப் போதுமானதென்பதும் அவருடைய கருத்தென்று தெளிவாய் விளங்குகிறது.

“வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுக் தீமை யிலாத சொல்லு.”

யாதொரு தீமையையும் எவருக்கும் தராதிருப்பதாகியசொல் எதுவோ அதுதான் மெய்மையென்றுசொல்லப்படுவது என்று பொருள் படவும்,

“பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்த்த நன்மை பயக்கு மெனின்.”

எவருக்கும் தீமைவிளையாமல் ஒருவருக்கு நன்மையை விளைக்குமாணல் பொய்மொழியும் மெய்மொழியின் தன்மையதாகும் என்று பொருள்படவும் தெய்வப்புலவர் தமது உத்தரவேதமாகிய திருக்குறளில் கட்டளையிட்டிருக்கின்றார்கள். இவற்றின் உள்நூலைய அறியாத சிலர் தாம் மனங்கூசாது உரைக்கும்பொய்க்கு இவற்றை அடிக்கடி பிரமாணமாகக் காட்டுகின்றார்கள். வாஸ்தவத்தில் நடந்த யாதொருசங்கதியைச் சொல்வதனால் மொத்தத்தில் தீமைவிளையுமாயின் அது பொய்மையின் தன்மையதென்றும், உண்மையில் நடந்த யாதொருசங்கதியைச் சொல்லாதிருப்பதனால் மொத்தத்தில் நன்மைவிளையுமாயின் அது மெய்மையென்றும் மேலே இரண்டு குறட்பாக்களாலும் தெரியவருகிறது. இன்னது “தீமையிலாதசொல்லு” என்பதையும் இன்னது “புரைதீர்த்த நன்மைபயக்கும்” என்பதையும், நிச்சயித்தறிவது திரிகால உணர்ச்சியுடைய ஞானிகளுக்கே சாத்தியமான தாகையாலும், துறவறத்தில் கிற்கும் சசிலர்களுக்கு அரு

ஞாடமை அத்தியாவசியகமானபடியாலும் அவ்விரண்டு குறட்பாக்களும் அவர்களுக்குள்ளே உரியவென நாம் அறியவேண்டும். வாய்மை என்னும் அதிகாரத்தைத் தறவற வியலில் நாயனார் வைத்தபடியால் அஃது இல்வாழ்வானுக்குப் பொதுவகையாலும் துறவிக்குச் சிறப்பு வகையாலும் சொல்லப்பட்டதென்று கொள்வதே மரபு. எவ்வகைப்பட்ட தீங்காயினும் அதை ஒருவன் செய்யத்தலைப்படும்போது அவனுக்கு அது தீங்காகத்தோன்றாமல் ஏதோ நன்மைவிளைப்பதாகவே தோன்றுவது மனோதத்துவ லட்சணமாகையால், எப்படிப்பட்ட பொய்யுரையும் புரைதீர்ந்த நன்மை பயப்பதாகவும் யாதொன்றும் தீமையிலாததாகவும் ஒவ்வொருவனுக்கும் தோன்றும். ஆகவே அருள் நிறைந்து எதிர்கால உணர்ச்சியைப் பூரணமாகப்பெற்ற ஞானிகள் முதலிய துறவிகளுக்கு அக்குறட்பாக்கள் கூறப்பட்டனவன்றி அவ்வுணர்ச்சியற்ற இல்வாழ்வானுக்குக் கூறப்பட்டனவன்று.

“ஐனவிநோதினி.”

நல்லொழுக்கம்.

[பூநீமத்-இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்ப்பு.]

(முத்தொடர்ச்சி.)

ஆனால் இந்தத் திடசித்தமாகிய குணமின்மையாற்றான் முன்னுக்கு வரத்தக்க அனேகர்கள் தவறுண்டவர்களாய், தங்கள் இஷ்டர்களின் நம்பிக்கைகளைத் தவறச்செய்கின்றனர். ஓர் காரியத்தைச் செய்யப் போகின்றவர்களுக்கு, போகப்போக அவர்களுடைய தைரியமானது குறைவுபட்டு வருகின்றது. அவர்களுக்கு அவசியமான தீர்மான புத்தியாவது தைரியமாவது விடாமுயற்சியாவது இல்லை. அவர்கள் நஷ்டங்களைக் கவனித்துக் கொண்டும், சமயங்களை நிராவித்துக் கொண்டும். இருக்கக் கடைசியில்- பயனுள்ள முயற்சிக்குரிய சந்தர்ப்பமானது தொலைந்து, ஒருக்காலும் திரும்பக் கிடையாமலே போய்கிடலாம்.

மனிதர்கள் உண்மைக்காவே, உண்மையைப் பேசக் கட்டுப் படுகின்றனர். “நான் பேசத்தவறுவதால் உண்மையானது கெடுவ தைவிட உண்மையைப் பேசுவதற்காக நான் கஷ்டமடைந்து கொள் வதுமேல்” என்று ஜனங்கள் கட்சியை ஆதரிப்பவரான, ஜாம்பிம் (John-Phym) என்பவர் சொன்னார். ஒருமனிதனுடைய சித்தந் தங்கள், நன்றாக முற்றும் ஆலோசித்ததின்மேல் யோக்கியமாயுற் பத்தியான பொழுது, அவற்றைச் சகலமான நல்ல உபாயங்களா லும், அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவர முயற்சிப்பது நியாய மாயிருக்கின்றது. ஒர் உண்மையை வெளியிடுவது கடமையாம். வெளியிடுவதால் விரோதமுண்டாகத் தக்கதும் அப்படிக்கின்றி ஓத்திருப்பது குறைவுமட்டோ பாபமுமாகத்தக்கதுமாகிய சிலகூட் டத்தாரின் நிலைமையும், காரியஸ்திதியும் காணப்படுகிறது. சிலவிஷய ங்களில், பெரியநிமைகள், எதிர்பார்ப்பதாலேயே நீக்கப் படுகின்ற ன. அவைகளை அழுது தொலைக்க முடியாது. போராடியே நீக்கல் வேண்டும்.

யோக்கியமான மனிதனுக்கு மோசடியானது வினோதமாயும்; சத்தியவந்தனுக்குப் பொய் வினோதமாயும்; நீதியை விரும்பினவனுக் குக் கொடுமை வினோதமாயும்; தூயமனத்தனுக்கு துன்மார்க்கமும், அநீதியும் வினோதமாய் மிருப்பது இயற்கை. அவர்கள் இந்தக் குணங்களுடன் போராடிக், கடுமாளால் அவைகளை ஜெயிக்க வே ண்டியிருக்கிறது. அப்படிப் பட்டவர்கள் எக்காலத்திலும், உல கத்தின் சன்மார்க்க சக்திக்கு அறிகுறியாய் நிற்கின்றனர். நற் குணத்தாற்றாண்டப்பட்டுத்தைரியத்தால் கிர்வஹிக்கப்பட்ட அவர் கள் ஜனங்களைப் பூர்வஸ்திதிக்குக் கொண்டுவந்து முன்னுக்கு வரும் படி செய்வதற்கு முக்யஸ்தானமாயிருக்கின்றனர். ஆனால் அவர் கள் தீமையான நிலைமைகளுக்கு, இடையறாத பகைமை பூண்டால ன்றி, பெரும்பாலும் இவ்விலகமானது, தன்னயம் பாராட்டுதலும் துன்மார்க்கமுமாகிய தீமைகளுக் குள்ளாய்விடும். பெரிய சீர்திருத் தக்காரரும்; திடவைராக்கிய சிலர்களும் பொய்மைக்கும் தீயசெயலு க்கும் சத்துருக்களாயிருந்தார்கள். கிறிஸ்துவின் சீஷர்களுக்கூட அகங்காரம், தன்னயம் பாராட்டுகை, மூடபக்தி, மதமின்மையாகிய இவற்றுடன் போராடிக் கொண்டு வெகு ஜனங்களுக்கு மாறாய், ஒழு

ங்குப்பட்ட கூட்டத் தாராயிருந்தனர். தற்காலத்திலும் கிளார்க்ஸ் (Clarkson) னும் கிரான்வில்லி ஷார்பு (Granville Sharpe) உம் பாதர் மாத்துயி (Father Mathew) உம், ரிச்சார்ட் காப்டன் (Richard Cobden) உம் சிறந்த கருத்தாற்றாண்டப்பட்டி, வெகு ஜனங்களுக்கு மாறானும், மேன்மையான சித்தத்தால் ஜனித்தது மாண பயனைக் காட்டியிருக்கின்றனர்.

பலரும் தைரியமு முன்னவர்கள்தாம் இவ்விலகத்தை முதன்மை பெற்று நடத்தி ஆளத்தக்கவர். துர்ப்பலமும் கோழையுமானவர்கள் தங்களுக்குப் பின்னர் ஓர் அடையாளமும் வைக்கிறதில்லை. ஆனால் யோக்கியமும், ஊக்கமுமுள்ள ஒரேமனிதன் ஒளியின் நெறிபோலிருக்கின்றான். அவனுடைய நிதர்சனமானது, ரூபகத்தில் வைத்து மேற்கோளாகக் கொள்ளப்படுகிறது. அவனுடைய யோசனைகளும், உற்சாகமுமும், தைரியமும் பின் சந்தியாருக்கு ஊக்கத்தை விளைத்து நிற்கின்றன.

எல்லாக் காலங்களிலும், வைராக்கியத்தால், அற்புதங்களை உண்டாக்குவதானது மனோசக்தியை முக்யம்சமாகவுடைய ஊக்கமே யாம். என்கும் அதுதான் ஒழுக்கத்தின் பலத்திற்கு உற்பத்தித் தானமாயும், பெரிய செயல்களின் நிர்வாகசக்தியாகவு மிருக்கின்றது. நீதியான விஷயத்தில், தீர்மான புத்தியுள்ளவன் பாதைக் கல்லின் மீது நின்றும்போலத் தைரியத்தின்மீது நிற்கின்றான். ஓர் பெரிய சேனையானது அவன்மீது படையெடுத்து வந்திருப்பினும், மனோ பலமுடையவராய் தாவீது (David) ஐப் போலத்தன் தூஷகளை எதிர்ப்பதற்கு முன்னுக்குப் போவான். மனிதர்கள் கஷ்டங்களை வெல்லக்கூடுமென்று உணருகிறதாற் பெரும்பாலும் வெல்லுகின்றனர். தங்களிடமுள்ள நம்பிக்கையானது பிறர்பாலும் நம்பிக்கையை உடிர்ப்பிக்கின்றது. சீசர் (Caesar) கடல் யாத்திரை செய்புங்காலத்தில், ஒரு ரூபவளிக்காத மும்மரிக்கத் தொடங்குவது. அவர் சென்ற கப்பலின் தலைவன் பாத்நால் அதைரிய முற்றான். “நீ ஏன் பயப்படுகிறாய், உன் கப்பல் சீசர் (Caesar) ஐக்கொண்டு போகின்றது.” என்று பெரிய கப்பற் தலைவன் கூறினான். வீரசாலியின் தைரியமானது, ஒட்டுவாரொட்டியாயிருக்கிறது. மற்றவர்

களைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்ளுகின்றது. அவனுடைய பலத்த குணங்களால் தன்னினும் பலங்குறைந்தவனுடைய குணங்களை அடங்குர்ப்படி பயப்படுத்துகின்றது. அல்லது அவைகளுக்குத் தன்னுடைய மனோசக்தியையும் கருத்தையும் உண்டாக்குகின்றது.

பிடிவாதமுள்ளவன் இடையூற்றினால் தோல்வியடைய மாட்டான். டியோஜனஸ் (Deogenes) என்பவர், ஆண்டிஸ் தெனஸ் (Antisthenes) உடைய செஷயனாக விருப்பூற்று, அக்கோப குணமுள்ளவர்பாற்சென்று தெரிவித்தனர். அதற்கு அவர் மறுத்தனர். டியோஜனஸ் (Deogenes) பின்னும் வற்புறுத்தினர். அதற்கு அக்கோபியானவர், முடிச்சிட்டதன் தடிக்கம்பை உயர்த்திப் போகாவிடில் அடிப்பதாகப் பயமுறுத்தினர். “நீர் அடியும், என் விடாமுயற்சியை வெல்லுதற்குத், தக்ககடினமுள்ள தடியானது, உம்மிடம் இல்லை” என்று டியோஜனஸ் (Deogenes) மொழிந்தனர். ஆண்டிஸ் தெனஸ் (Antisthenes) என்பவர் தணிவுற்று வேறு மொழிகூற இடமின்றி உடனே அவரைத்தன் மாணாக்கனாக எடுத்துக் கொண்டார்.

ஊக்கமான குணமானது, கூடியவரை மீதமான ஞானத்துடன் கூடல்; அந்த ஞானமின்றி மிக்கபுத்திசாலித்தனத்தை யுடையவனாயிருப்பினும் விசேஷதேர்ச்சியை ஒருமனிதனுக்குக் கொடுக்கின்றது. ஊக்கமானது ஒரு மனிதனை அனுபவசித்தமான திறமையுடனுக்குகிறது. அது அவனுக்கு நிறைவுற்ற சக்தியைக் கொடுக்கின்றது. நல்லொழுக்கத்தினுக்கு சித்தமான னுண்டு கோலாக இருக்கின்றது. அதனுடன் கூர்மையும், தன்னடக்கமும் ஒரு மனிதனுடன் கூடனால் உலகத்தின் சகல காரியங்களிலும், சிறந்த பயனுடன் தன் சக்தியை உபயோகிக்கும்படி, அவனை வலிமைப் படுத்தும்.

ஆதலாற்றான், ஒப்பிட்டுப் பார்க்கில் சாதாரணமாய் மந்திய தரமான சக்தியுள்ளவர்களும் ஓர் காரியத்தில் ஊக்கமுறுவதால் பெரும்பாலும், மிகவும் அற்புதமான காரியங்களைச் சாதிப்பதற்குத் தகுதியுடையராகின்றனர். ஏனென்றால், இதுவரை உலகத்தை வசப்படுத்தினவர்கள் எதிர்க்க முடியாத ஊக்கமும், வெல்லமுடியாத நீர்

பரளசித்தமும் கொண்டு திடமான உண்மைகளும்; வேலை விஷயத் தில் கீர்வழிக்கும் தன்மைபுமுடையவர்களேயன்றி, விசேஷ மே தாவிதளாயுள்ளவரல்லர். அப்பேர்ப் பட்டவர்கள் யாவர் எனில், மஹோமட் (Mahomet) லூதர் (Luther) நாக்ஸ் (Knox) கால்வின் (Calvin) லயோலா (Loyola) வெஸ்லி (Wesly) என்பவர்களே.

ஊக்கமும் உலையாமுயற்சியுங்கூடிய தைரியமானது பஹிரங்க மாய்க் கடக்கமுடியாத தடினமான காரியங்களை வென்றுகொள்கிறது. அது முயற்சிக்குப் பலத்தையும், ஊக்கத்தையும் கொடுத்து, அதைப்பின் வாங்க விடுகிறது. போடே (Faraday) என்பவர், உற்சாக மான நேரத்தில் ஓர் தீர்மானத்தை உண்டாக்கி, மந்தமான நேரத் தில் அதை ஸ்திரப்படுத்தினார் என்று டின்டால் (Toyntall) அவரைப்பற்றிச் சொன்னார். உலையாமுயற்சியானது ஒழுங்கான போக் கிற் செய்யப்படின காலத்துடன் வளர்கின்றது. மிகவும் தாழ்ந்த வர்களாலும், விடாமல் அனுஷ்டிக்கப் பட்டாற் பயனளிப்பதில் தவற மாட்டாது. பிறருடைய உதவியை நம்பியிருத்தலானது, ஒ ப்பிட்டுப் பார்க்கிற பயனற்றதாகின்றது. மிச்சயல் ஆங்கிலோ (Michael-anglo)வின் பிரதான ரகசுகர்களில் ஒருவர் இறந்தபொ முது அவர் சொன்னது வருமாறு:—“உலகத்தின் வாக்குத் தத்தங் கள் பெரும்பாலும், வெறுந் தோற்றங்களாயிருக்கின்றன வென் டும், ஒருவன் தன்னையே நம்பிச் சிறிதுபயனும் மதிப்புமுள்ளவனா தலே சிறப்பும் கேஷமுமான வழியாயிருக்கிற தென்றும் அறியத் தொடங்குகிறேன்.”

தைரியமானது எந்த விதத்திலும் மென்மைபுடல் இணக்காத தன்று. ஆனால் மிகவும் தைரியமான செயல்களைச் செய்திருக்கிற புருஷர்களிடத்து, ஸ்திரீகளிடத்திற் போலவே, காத்தமும் உருக்க மும் விளங்கக் காணப்படுகின்றன. ஸர் சாரலஸ் நேப்பியர், (Sir Charles Napier) ஆனவர் வாய்ப்பேசாத ஐந்துக்களைக் சொல் வதைச்சகியாதபடியால் வேட்டையாடுதலை விட்டுவிட்டனர். பென் னினஸூலர் (Peninsular) சுத்தத்தின் சரித்திரக் காரராகிய கவரு டைய சகோதரர் உவில்லியம் (William) என்பவரிடத்திலும், அ தேசாந்தமும் உருக்கமும் விளங்கின. ஸர் - சார்லஸ் - நேப்பியர்

(sir - Charles - Napier) இந்தியாவின் தாக்குக் குதிரையென்று அழைத்த, ஸர் - ஜேம்ஸ் - ஓனட்ராம் (Sir - James - Outram) உம் அவ்விதமான குணத்தை உடையவராயிருந்தார். மிகவும் பராக்ஷிரமமும், அத்தூடன், மிகவும் சார்தமுள்ளவராயும், ஸ்திரீகனிதத்தில் மரியாதையும் பூஜ்யதைமுள்ளவராயும், குழந்தைகள் பால் உருக்க முடையவராயும், ஹர்ப்பலமுள்ளவர்களுக்கு உதவிசெய்பவராயும், தீயொழுக்கமுள்ளவர்பால் வெறுப்புடையவராயும், ஆனால் யோக்கியரும் சற்பாத்திரமுமானவர்பால் வசந்தகாலம்போல் இன்பமுள்ளவராயும், இருந்தார். இதுவுமன்றிப்பகல்போல் யோக்கியமானவராயும், சற்குணத்திற்குத் தக்கவாறு ஓய்மையுடையவராயு மிருந்தனர். பக்க்ரீகில்லி (Fulke Greville) என்பவர் லிப்டினி (Sidney) ஐப்பற்றிச் சொன்ன குணமானது, அவருக்கும் உள்ளவாதேபொருந்தும். அதாவது யோக்கியதைக்கு உண்மையான முன் மாதிரியாக இருந்தனர். வெற்றி பெறவே, சீர்திருத்தவே, பயிரிடவே, அல்லது மனிதருக்குள் மிகவும் அருமையும் கடினமுமாயுள்ள எந்த வேலைக்கும் தகுதி யுள்ளவராயிருந்தார். எல்லாக் கடி அவருடைய முக்யனோக்கமானது தன்இனத்தாருக்கு நன்மைசெய்தலிலும், தன் அரசனுக்கும் தேசத்திற்குர் ஊழியஞ் செய்தலிலும் கிஞ்சி கின்றது

பிராக் பிரின்ஸ் (Black Prince) என்னும் எட்வார்ட் (Edward) ஆனவர், பாயிஸ்கடையர்ஸ் யுத்தத்தை ஜெயித்த பொழுது பிரான்சு அரசனையும் மகனையும் சிறைகொண்டார். அன்று சரவங்காலம், அவர்கட்கு விருந்துசெய்ததில் தாமே அவர்கள் கூடவிருந்து அவர்களுக்குப் பரிமாறினார். அந்த விழமுள்ள இராஜகுமாரனுடைய பரக்கியமமானது அச்சிறையாளிகளுடைய சீரத்தை வெற்றி கொண்டதுபோல, அவ்விழமுள்ள இராஜகுமாரனுடைய னைட் என்னும் பிரபுத்துவத்திற்குரிய சுமுககுணமும் நடப்பும் அவர்களுடைய இருதயத்தையும் வெற்றிகொண்டன. ஏனென்றால், எட்வார்ட் என்பவர், வாலிபராயிருந்தும், உள்ளபடியே னைட்டட்டத்திற்குரிய வராயும், அவர் காலத்தில் அவரே முதன்மையும் சிறந்த விழமுள்ளவராயும், வீரத்தனத்திற்கு மேலான மாதிரியும் நிகர்சனமுமாக இருந்தார். பெருந்தன்மையான குணமும், பூஜ்யதை

யான பணியிடையுமாகிய இரண்டும் அவருக்கு உபதேசமொழிகள்; அவருடைய பிரதானமும் விசயபகமுமான குணங்களைத் தக்கபடி வெளிப்படுத்தின.

தெரியமுள்ளவன் தான் விசேஷமாய் உதாரியாகவிருக்க வாய்க்கும். அதாவது அவனுடைய இயற்கைக்குணம், அப்படியாகின்றது. பெயர் பேகஸ் (Fair fax) என்பவர் நேஸ்பை (Naseby) யுத்தத்தில் தான் அடித்துத் தள்ளிய ஓர் கொடிதாக்கியினிடத்திலிருந்து, கொடிகளைப்பிடுங்கி ஓர் சாதாரணப் படைவிரனிடம் ஜாக்கிரதையாய் வைத்துக் கொள்ளும்படி கொடுத்தார். அந்தப் படைவிரன் தன் தூர்க்குணத்தை யடக்கமுடியாமல், தானே அந்தக் கொடிகளைப் பிடுங்கினதாகத் தன் கூட்டாளிகளிடம் புகழ்ந்து கொண்டான். (Fair - fax) பேர்பேகஸ் இடமும் அதேவிதமாய்ப் புகழப்பட்டது. அதற்கு அந்தச் சேனாதிபதியானவர், “அந்த கண்பதை அவனுக்கேயிருக்கட்டும். வேறு போதுமானபடி எனக்கு இருக்கிறது” என்றனர்.

அவ்வாறே டோக்கிலாஸ் (Douglas) என்பவர் பாண்ணக் பர்ன் (Bannock - Burn) யுத்தத்தில் தன் விரோதியாகிய ராண்டால்ப் (Randolph) ஐ அவனுடைய சத்துருக்கள் அதிகரித்து அமிழ்த்து தலைப்பார்க்கவே, அவனுடைய உதவிக்காகத் தீவிரப்படத் தொடங்கினார். ஆனால் ராண்டால்ப் (Randolph) தானே சத்துருக்களைத் தூர்த்திக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கவே “நிறுத்து - நில்லு! அவர்களுடைய உதவிக்கு நாம் தாமதித்து வந்திருக்கிறோம். அவர்கள் அடைந்திருக்கிற வெற்றியில் நாரும் பங்குகொண்டாடி அவர்களுடையஜயத்தைக் குறைக்காமலிருப்போம்.” என்று கூவினார்.

(தொடரும்.)

தன்சரித முணர்த்துமொழி.

(முற்றொடர்ச்சி)

7. தோள்வளை:—இதுவும் அத்தகைமைத்தே (வளை - மூங்கி
மும், மூங்கில் இனமாகிய கொலுக்கையுமாம்.)

(2) அணியில் மேலே காட்டியவையன்றிக் காட்டாதவை
பலவுள. நண்டுக் காட்டிய அளவில் அணிகள் இலை, பூ, காய், கொ
ம்பு, கொடி, தண்டு, பட்டை இவற்றை பொத்தனவாகும். ஆக
வே இவ்வணிகள் யாவும் பேரளியேயன்றி உண்மையல்லவென்பது
பெறலாகும். உண்மையானவை எவையென விசாரிக்கின் அந்த இ
லை, பூ, முதலியவைகளே ஆகியில் அணியாய் வழங்கினவென விள
ங்கும். என்னென்ன பொன்னணி பூண்டாலும் இலையணி பூவணி
யின்றி ஒரு பெரிய காரியமும் நடவாதிருத்தலையும் உற்று நோக்குக.
அன்றியும்:—

“ துணையோராய்த் துணையீரோதிச்
செக்கால் வெட்சிச் சிறிதழிடையிடுபு
பைந்தாட்டுவளைத் துவிதழ்கின்ளித்
தெய்வவத்தியொடு வலம்புரிவாயின் வைத்துத்
திலகந்தைய தேக்கமழ் திருநாதல்
மகாப்பருவாய் தாழ்மண்ணுறுத்துத்
துவாமுடித்தது கனலுமுச்சிப்
பெருந்தண்சண்பகம் செரிஞ்கருத்தகட்
களைப்பூமருதின் ஒள்ளினாட்டிக்
கிளைக்கலின்றெழுதரு கீழ்நீர்ச்செல்வரும்
பிளைப்புதுபிளையல் வளை இத்துணைத்தக
வண்காதுகிறைத்த பிண்டியொண்டளிர்
துண்பூணுகத்திளைப்ப ”

என்பதைக்கவனிக்க. பண்டைத் தமிழ்நூல்களும் இக்கொள்கை
யின் உண்மைக்குச் சான்றுகூறக் காண்பாம்.

இதில்:—“ துணைத்தக வண்காது கிறைத்த பிண்டி யொண்ட
ளிர், துண்பூணுகத்திளைப்ப ” என்பது, கிறம், குணம், கனம் முத
லியவற்றில் தம்மில் ஒத்த இரண்டு அசோகின் தளிர்க்கொத்தை

மார்பிற் புரளும் அளவாகக் காதிற் செருகும் தமிழர் பழக்கத்தை வெளியிடுகின்றது. தளிர், குழை என்பன ஒருபொருட் பதமாகலின் மேற்காட்டிய “ துணைப்பிண்டி யொண்டளிர் ” பின்னர்த் துணைக்குழையாயின. அவை வாடாந நிலைமையில் கனமுள்ளனவாயிருக்குமாதலின், கனக்குழையுமாயின. காதிற் ஒரு சிறுதுணை எவ்விதமாகவோ இட்டுக் குழையைச் செருகியிருக்கவேண்டும். கனக்குழை இரண்டு ஓயாமல் ஒருநாள்போற் பலநாள் தொங்கவே சிறுதுணை பெருக்கலாயிற்று. துணைபருக்கத் தொங்கிய குழை காதிற் றங்காமெகண்டு அதை அங்குத் தங்குவிக்கும் பொருட்டு இக்குழையிற் சில இலையை யோ வேற்றிலைகளையோ பக்கத்திற் நிணித்து அக்குழையை தொங்கவிட்டிருந்தார்கள் போலும். இதைத் தக்கையென்பார்கள். இவ்வுபாயமும் பொருந்தாமெகண்டு பனையோலை தென்னோலைகளை ஒரு சீராய்க்கிழித்துச் சுருட்டிக் காதிற் நிணித்து நடுவில் வரும் தவாரத்தில் அக்குழையைத் தூக்கியிருந்திருப்பார்கள். கடைசியாய் இதுவே பொருத்தமுடைய உபாயமாகக் கண்டிருக்கவேண்டும். இன்றேல் பொன்னோலைக் கப்பீபர் கிடைத்திராது. அன்றியும் தென்னோலைபோல் இட எடுக்க அத்தனை சுருவாயுள்ளது வேறு எதுவும் இல்லை. அன்றியும் பொன்னோலைக்குக் காதுவளர்க்கும் செவிலி இற்றைக்கும் தென்னோலையே இவ்வளவுதூரம் கஷ்டப்பட்டு தக்கையிட்டோ ஓலை சொருகியோ குழையைத் தூக்கவிட்டுருந்த அவசியம் என்னவோவென்று ஓர் கேள்வி வரும். இது பெண்களின் அணியெனச் சொல்வது யிகை. “ துண்பூணுகம் திளைப்ப ” என்ற பிரயோகத்தால் மார்பகத்தை மறைக்கவேண்டுவதே இவ்வணியின் நோக்கமாயிற்று. ஆதலின் இக்குழைகள் அவர்களுக்கு இன்றியமையாதனவாயின. நாகரீகம் பெருகப் பெருக இம்மறைபற்றுமையாலோ குழை எக்காலத்தும் கிட்டாமையாலோ இப்பாகத்தைக் கூதிரக்காலத்துக்குங்குமத்தாலும் வேணிற் காலத்துச் சந்தனத்தாலும் மறைத்துவந்தனராதல் வேண்டும். இதற்கு,

“ மாணிழை ”

“தென்கடல் முத்தும் தென்மலைச் சாந்தும்
தன்கடனிறக்கும் தன்மையவாகலின்
கொங்கை முன்றிற் குங்குமவளாகத்து
மையறு சிறப்பிற் கையுறையேந்தி ” என்னும்,

சிலப்பதிகாரக் செய்யுளுரையும் சான்று கூறும். ஆலயங்களில் சந்தனக்காப்பும் குங்குமார்ச்சனையும் இவ்வழக்கத்தின் முன்னைய உண்மையைக் குறிக்கும்.

இக்காப்பும் ஏலாதனவாக்ககண்டு இரவுக்கை நாளடைவில் வெளிவந்ததாகும். (இரவுக்கை - யாசித்துப் பெற்றகை.) கால் நடக்கும் தொழிலைச் செய்ய இயலாதபோது பொய்க்கால் வருவதுபோல கைக்கு உதவியாக இரவுக்கை வந்தது. (இரவுக்கை - Petty Coat)

இவ்வண்ணம் காணத்தலம் இரண்டில் ஒன்றை, மேற்காட்டிய வரறு, குழையால் மறைத்த காலத்தி மற்றொன்றை இலையால் மறைத்தார்கள்போலும். அரசிலை யணியில் இவ்வுண்மை வெளிவரும். அரசிலை பெண் குழந்தைகளுக்கு அரையில் அணியும் அணியென முன் சொன்னோம். இவ்விலைப் போலிக்குமுன் அவ்விடத்து இவ்விலையே அணியப்பெற்றதாகும். இவ்விலையைத் தாய்தரித்தாலன்றி பெண் தரித்திருக்க மாட்டாது. இதுமட்டோ! பெண் ஒரு சிற்றிலையைத் தரித்தால் தாய் ஒரு கட்டிலையைத் தரித்து இருக்கவேண்டும். இதற்குத் தழைநிற்ப்புரைத்தல் என்னும் துறைநற் சாட்சிப்பத்திரமாகும்.

“செம்மனீ தந்தன சென்றுயான் கொடுத்தேன்
பேசிந்பெருகும் சுருக்கும் மருக்குல் பெயர்த்துரைத்துப்
பூசிற்றிலைன்றிச் செய்யாதனவில்லை பூந்தழையே”

எனவே, பண்டைத்தமிழர் ஏனையோரைப்போல இலையுடுத்திய கால் முமுண்டு. இலையுடுத்தத் தொடங்குமுன் பிறந்தமேனி யிருந்த காலமும் உண்டு என்னலாம். “உள்ளாந்துலங்கப்,

“போழ்ச்செய்யாமல்வை வேற்கண்புதைத்துப்பொன்னெயென்னை நீ
வாழ்ச்செய்தாய் சுற்றும் முற்றும்புதை நின்னைவாணுதலே”

எனக்கண்புதைக்க வருந்தல் என்னும் துறை உடலை மறையாக்காலத்தை வெளியிடும். ஆகவே,

- (1) பிறந்தபடி இருந்தகாலம் சில
- (2) இலையுடுத்தியகாலம் சில
- (3) இலையைத் தைத்துடுத்திய காலம் சில

(4) இலையேயோ, பூவையேயோ, தொடுத்துடுத்திய காலம் சில
(இது கோவிலில் பூவங்கிக்கோலம் காட்டும்)

(5) தொடுத்துடுத்தியது காற்றிலிசைந்து கலைந்தது கண்டு
தொங்கவிட்டுள்ள தோரணத்தில் பல இடத்தில் குறுக்கில் நாரிட்டு
ப் பிணித்துடுத்த காலம். சில.

(6) தொடுக்கவும் பிணிக்கவும் நார்தேடு முயற்சியில் மரவுரி
வெளிப்பட, அம்மரவுரி யுடுத்தகாலம் சில.

(7) மாலையும், மரவுரியும், மாரிக்கும் கோடைக்கும் ஒத்த
உடையாகாமை கண்டு மாரியிற் ரேனும் கோடையிற் பூவும் கொண்
ட காலமும் சில. இதையடுத்தே குங்குமக்காப்புச் சந்தனக்காப்பு
வெளிவந்திருக்கவேண்டும்.

(8) மேற்சொல்லிய எவையும் நாளடைவில் பலகாரணங்களா
ல் ஒவ்வாமை கண்டார்கள். பூத்தொடுத்து நாரைக்குறுக்கும். நெடு
க்கும் நாரால் பின்னும் வகையிற் கைவந்தவர்களானார்கள்.

இதனால் நாரொன்றையேகொண்டு குறுக்கும் நெடுக்குமாக நெ
ருக்கிப் பின்னும் திரும் அடைந்தார்கள். இதுவே நார்ப்பின்னல்
கற்ற காலமாகும். இப்பால் நார்ப்படி நெய்யவந்தது. மயிர் மடியும்
அங்கனமே வந்தது. பட்டு மடியும் இதன்பின் ரேன்றலாயிற்று.
நார் முதலியவை பின்னவும் நெய்யவும் ஏற்ற பொருள்களைச் சிறுமு
யற்சியில் இயற்கையிற் பெற்றார்கள். இம்மடிகள், வலைய முந்திய
மறைகளைவிடச் சுளுவும் சுகந்தருவனவு மாயிருந்தன. அப்படியிரு
ந்தும் எக்காலத்துக்கும் எவ்விடத்துக்கும் ஏற்றனவாக இராமைக
ண்டு பருத்தி தூல்தூற்கும் முறையும், நெய்யும் முறையும் கண்டன
ரானார்கள். “இன்றியபமையாத ஒன்று கண்டனவெவற்றிற்கும் பிற
ந்தகம்” (Necessity is the mother of invention) ஆகவே

“ஆடை யின்றி வரடையின் மெலிந்து

கைவது கொண்டு மெய்யது பொந்திக்

காலதுகொண்டு மேலது தழீஇ” இருந்த பண்டையோர்

“பட்டினும் மயிரினும் பருத்தி தூலினும்

கட்டு துண்வினைக் காராக மாக்க” ஞாயினர்.

முயற்சியுண்டாயிற் பெறுப்பொருள் இல்லையென்பது நம் தமிழர் மூலமாய் உலகம் அறிந்ததென்னவுங் கூடும். எங்ஙனம் எனில் ஏனையோரினும் தமிழரே நாகரீகத்தில் முந்தியவர் என்று யாரும்றிந்தது. அணியும், ஆடையும், நாகரீகத்துக்கு முன்னேறும் பிள்ளை, இதைப்பற்றி ஆங்கிலதேசத்தில் ஆங்கிலேயர் கூடிய ஓர் சபையில் ஓர் உபநிபாயசம் நடந்தது. அதன் முடிவில் ஆங்கிலப் பிரசங்கி ஒருவர் நாம் கடுக்கனிடும் வழக்கத்தை இழித்துப்பேசினார். அவர் சொல்லியவாறு,

“ Farring, the last remnant of the Semibarbarous custom still lingers India.

“ கடுக்கனிடும் மிலேச்சப்பழக்கம் கடைசியாய் இன்னும் இந்தியாவை விட்டதில்லை”யென்பது இதன் பொருள். அங்ஙனங்கூற அவருக்கிருந்த நியாயத்தை அங்கிருந்த நம்மவர் ஒருவர் கேட்டார். “அது இயற்கைக்கு மாறாக இருப்பதுவே” யென்று ஆங்கிலர் விடைகொடுத்தார். அதாவது கடுக்கனிடேறு மனிதனுக்குத் தக்கதென்று கடவுள் எண்ணியிருந்தால் கடுக்கனிடும் தொலை காதின இயல்பிலமைந்திருக்குமென்பது அவர் கருத்து. அதற்கு நம்மவர் சொல்லியது உமது கூற்றுக்கு இஃது ஒன்றே காரணமாயின் எமக்கும் உமக்கும் பொதுவில் எத்தனையோ காரியம் இயற்கைக்கு மாறாக இருந்துவருகின்றன.

“ பல் தலக்குவது இயற்கைக்கு மாறு
பால் குடிப்பது இயற்கைக்கு மாறு
கெட்டுத் துவது இயற்கைக்கு மாறு
நீர்பருகுவது இயற்கைக்கு மாறு
வர் உழுவது இயற்கைக்கு மாறு
வரு இடுவது இயற்கைக்கு மாறு
களை பிடுக்குவது இயற்கைக்கு மாறு
காவல் காப்பது இயற்கைக்கு மாறு
உண்ணப்புகுவது இயற்கைக்கு மாறு
உடையுடுப்பது இயற்கைக்கு மாறு
மயிர்க்கத் தரிப்பது இயற்கைக்கு மாறு
உயிர் காப்பதும் இயற்கைக்கு மாறு ”

இங்ஙனம் இயற்கைக்கு மாறான காரியம் ஒன்று ஏலாத காரியம் ஆயின எம்மையும் உம்மையும்விட பெரிய மிலேச்சர்கள் இவ்வுலகிலில்லை யெனலாம். இதற்கு மாறாகக் கடுக்கன் நாகரீக உயர்ச்சியைக் காட்டும் ஓர் ஏணி என்னக்கூடும். கடுக்கன் செய்யவென்றால் கைதேர்ந்த 3-தொழில் நிபுணர்கள் வேண்டும். கடுக்கன் மாதிரிகாட்ட சித்திரிக்கும் சிற்பி ஒருவன் வேண்டும். கல் தேய்த்து உருப்பெறும்படி செய்யக் கம்மியன் ஒருவன் வேண்டும். கல்லைழைத்துக்கொடுக்க பொற்கொல்லன் ஒருவன் வேண்டும். இங்ஙனம் மூன்றுதொழில் வல்லுநர் சேர்ந்து செய்து முடிக்கப்பெற்ற ஒன்று மிலேச்சத் தன்மையாயின் நின்னர் எது நாகரீகமாகும் என்பதை நீர் சற்றுயோசியாது சொல்லியது ஆச்சரியம் என்று அவர் வாயை அடக்கிச் சபையை மகிழ்வித்தார். இவ்வண்ணம் அணி நாகரீக உயர்ச்சியப்படியென்று முன்னமே காட்டியிருத்தலின் அதைப்பற்றி இங்கு வழக்கில்லை. இங்ஙனம் நம்மவர் பூவைத்த இடத்தில் பொன்வைக்க முயன்றது நாகரீகவளர்ச்சியைக்காட்டியதாயினும் சோம்பரை மிகச்செய்தது. பூவுடுத்த காலத்தில் தினந்தினம் பலமுறை அந்தந்த வேர்த்திற் பூக்கும் பூவைத் தேடியெடுத்துச் சூடவேண்டியிருந்தது. வாடிப்போனால் நாடிய காரியம் கைகூடாது ஒழிந்தது. இதை நிவர்த்திக்கப் பொன்னணிசெய்துகொண்டவர்கள் ஒருநாள் செய்தது, வேண்டும்போது அணியவும் வேண்டாவிடில் கழற்றவும் தக்கதாக, வேலை குறைந்தது. ஆகவே சோம்பர் மிகுந்தது. பொன்னணியைவிட்டுக் கல்லணிதேட முயற்சிக்கக் கஷ்டமாலம் கூடவே துழைந்தது. பொன்னின் மதிப்பு உரையாலும் சிறையாலும் மதிக்கற்பாலது. வேண்டுமாயின் வாங்கின விலக்குச் சற்றேறக்குறைய விற்கவும் கூடியது. கல்லைழைத்ததோ விற்பவன் ஒருவன், வாங்குபவன் ஒருவன். மதிப்பவர்கள் சம்பந்தப்படாத பலர். பலவாறு மதிக்க ஆசை கண்ணைமறைக்கக் கேட்டதைக்கொடுத்து வாங்கி விடுகிறோம். விற்கப்புகுந்தால் மலையிலிருந்து மடுவிற் குதித்தாலொப்ப விலைபடுத்துப்போகவரும். நஷ்டம் கணக்குவழக்கில்லை. இதனால் வறிஞராயினார் பலர். இது நம் நாட்டார் மதித்து விலக்கவேண்டிய தீமையில ஒன்று என அணியொழிச்சாத்திரங்கூறும்:—

I. சாமிநாதன்.

தலமுறையாராய்ச்சி.

(முற்றொடர்ச்சி.)

சிவபெருமான் கன்றுக்குட்டிகட்டும் ஆப்பாய்நின்று தோன்றி யதலம் திருக்கன்றுப்பூர்.

காட்டினிற் பள்ளி திருக்காட்டுப்பள்ளி, பள்ளி - கோயில்.

காவிரிநதி சங்கமமாகின்ற விடத்திலுள்ள அழகிய பட்டினம் காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

பல்லவராசன் பூசித்த தலம் திருப்பல்லவனிச்சரம். ஆகலின் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பல்லவனிச்சரம்.

காழியென்னுமாகாசம் பூசித்ததலம் சிகாழி.

ஸ்ரீ சிலந்தி. காளம். பாம்பு-ஹஸ்தி. யானை. இவைகள் பூசித்து ப்பேறுபெற்றதலம் சிகாளத்தி.

கார் அகில் தலவிருக்ஷமானதலம் திருக்காரகில் (அகருவன சேஷத்திரம்.)

இது திருக்காரூயில் என மருளிப்பதிகங்களில் காணப் பெறு கின்றது.

சாபத்தினுற் காட்டாணையாய்ச் சமைந்த ஐராவதம் பூசித்துப் பேறுபெற்ற தலம் காணப்பேறு. இது தேவாரப்பதிகங்களில் திருக் காணப்பேர் என மருளிக்காணப் பெறுகின்றது. சுவாமி காளை வடி வங்கொண்டு திருச்சுழியில் என்னும் ஸ்தலத்திலிருந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனருக்குத் தோன்றி “நம்முடைய வாசஸ்தானம் காணப்பேர்” என்று சொல்லி, அவரையும் அவருடனிருந்த சேரமான் பெருமா ணயனாரையும் அழைத்துக்கொண்டு போய்த்தரிசனம் கொடுத்தரு ளிய ஸ்தலமாகலினுற் காளையார்கோயில் என்றும் பெயர், காளினிட த்தூர் காணூர், காண்-காடு.

வேள் பூசுத்தலமாகலின் திருக்கீழ்வேளூர் வேள், சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

பிரமதேவன் ஐகத்திருஷ்டி சம்பந்தமான சர்வமூல திரவியங்க ளாலும் நிறைப்பெற்ற குடொன்று தங்கச் சிவபெருமான் வேட வடிவுகொண்டு அக்குடத்தை பாணத்தாற்சேதித்து அதினின்ற சராசரங்களெல்லாமுற்பத்திராம்படிசெய்து அமுதமுட ஐந்துகுட்ரா சஎல்லேகோணமாகச் சூழப்படி செய்ததலம குடப்பகோணம், குடம தங்கியதால் திருக்குடந்தை என்னும் பெயர் வந்தது.

இத்திருக்குடந்தையின் கீழ்பாலுள்ள கோட்டமாகலின் திருக் குடந்தைக்கீழ்க்கோட்டம்,

இராவணசங்கராஞ்செய்ய உருத்திராம்சம வேண்டுமென யாதி த்த ஸ்ரீஇராமபிரான் காயத்தோடு சிவபெருமான் ஆரோகணித்த தலம் காயாரோகணம். திருக்குடந்தையின்கண்ணுள்ள காயாரோ கணசேஷத்திரம் : திருக்குடந்தைக் காயாரோகணம், காயாரோகணம் காரோணம் என தேவாரப்பதிகங்களில் மருவிக்காணப்பெறுகின் றது.

அந்தக்குடந்தின்வாயில் தங்கியவிடத்தில் சிவபெருமான் தோ ன்றிய தலம் திருக்குடவாயில்.

அந்த அமுதமலயம் தங்கியவிடத்தில் சிவபெருமான் தோன் றியதலம் திருக்கலயநல்லூர்.

குரங்கு பூசுத்தலம் திருக்குரக்குக்கா. குரங்கு-அனுமார்,

குரங்கு (வாஸி), அணில், புட்டம் (காக்கை), பூசுத்துப் பேறு பெற்றதலம் திருக்குரங்கணின் புட்டம். குரங்கு, அணில், புட்டம் இம்மூன்றும் அவ்வாலயத்தினுள் காணப்பெறுகின்றன. புட்டம் என்பது முட்டம் என மருவித் தேவாலயங்களில் திருக்குரங்கணின் முட்டம் எனக் காணப்பெறுகின்றது.

காணியின் வடகரையில் காணிர்தியாடி. குரங்கு (வாஸி) பூசுத் துப் பேறுபெற்றதலம் திருவடகுரங்காடுதறை.

காவிரியின் தென்கரையில் குரங்கு (அனுமார்) காவிரிநதியிலாடி பூசித்துப் பேறுபெற்ற தலம் திருத்தென்குரங்காடுதறை.

குருகு (புற), ஆ (விருஷபம்) பூசித்துப் பேறுபெற்ற தலம் திருக்குருகாவூர். இத்தலத்திலுள்ள சிவபெருமானுக்கு விருஷபம் பூசித்த காரணத்தால் சுவேதவிருஷபேசுவரர் என்பது பெயர். இது வெள்ளிடைநாதர் எனவிருக்கவேண்டியது. தேவாரத் திருப்பதிகக் களில் திருமேனி வெள்ளடை என மருவிக் காணப்பெறுகின்றது.

அகத்தியர் வைணவவடிவுதாங்கி ஆலயத்துட்சென்று விஷ்ணுமூர்த்தியைத் தமது திருக்கரத்தால் குழைவித்து குறுகுறுகெனச்சிவலிங்கப்பெருமானைச்செய்து பூசித்ததலம் திருக்குற்றாலம். இதனைக் கந்தபுராணம் அசுரகாண்டம் திருக்குற்றாலப்படலம் ௧௫-வது செய்யுள். “அறுகுமநிந்திபுனைபுள் செஞ்சடை பெய்பெருமரணையகத்து ட்கொண்டு; சிறுகுமுருவுடைய முனி ஶாரணனார் திருமுடிமேற் செங்கையோச்சிக், குறுகுறுகெனவிருத்தி யொள்ளரக்கிற் புனைபாவைக் கோலீது, மறுகுதழலுற்றென்னக் குழைவித்தோர் சிவலிங்க வடிவஞ்செய்தான்” என்பதனுடையது.

மணிமுத்தாறும் வெள்ளாறும் கூடுமிடத்துள்ள தலம் திருக்கடலையாற்றார். கேது பூசித்துப் பேறு பெற்ற தலம் திருக்கேதிச்சாரம்.

திரண்பிந்துமுனிவர் மணலினால் சிவலிங்கம்செய்து பூசித்துப்பின்பு அடைதக்கையினாலெடுத்து அப்புறம்வைக்கும்போது கைச்சின்னம் (கைக்குறி) அதனிற்பொருந்தியதலம் திருக்கைச்சின்னம்.

வளைவானமலையாகலின் கொடுங்குன்றம், இதுசிவபிரானது மலையாகலின் பிரான்மலை என்றும்பெயர்.

கொட்டை தலவிருஷபானதலம் கொட்டைபூர்.

அருச்சுனன் பூஜைசெய்து அம்புகொண்ட தலம் திருக்கொள்ளம்பூர். இது திருக்கொள்ளம்பூதூர் எனமருவிப் பதிகங்களில் காணப்பெறுகின்றது. வடமொழியில் காண்டபவனம்.

அக்கினி கொள்ளிருபமாய்ப்பூசித்த தலம் திருக்கொள்ளிக்காடு.

இராவணன் இலங்கையில் ஸ்தாபிக்க, சிவபெருமானிடம் பெற்றுக்கொண்டுவந்த சிவலிங்கத்தைத் தேவர்கள் வேண்டுகோளின்படி விகாயகழூர்த்தி பெற்றுப் பிரதிஷ்டை செய்ய, அச்சிவலிங்கத்தை இராவணன் தன்பலங் கொண்டமட்டும் எடுக்க முயன்றும் முடியாமையால் “இது மாபலலிங்கம்” என்று சொன்னதாகையால் மாபலலிங்கேச்சரர் என்றும், பசுவின் காதுபோற் குழைந்து நீண்டதாகையால் திருக்கோகர்ணம் என்றும், பெயர்.

சமுத்திரத்தின் கோடியாகலின் கோடி, கோடி-முனை, குழகர் கோயில் எனவும்பெயருண்டு, குழகர், அழகர்-சிவன். இத்தலத்திற்குத் தெற்கே ஒருமைல் நூரத்தில் கோடிக்கரை என்னும் கடற்கரைப்பட்டணமிருக்கிறது.

மூன்றுகோடி ருஷிகள் பூசித்ததலம் திருக்கோடிக்கா.

கோட்டையுடைய வெள்ளையாண்பூசித்ததலம் திருக்கோட்டாறு. “நின்றுமேய்த்து நிரைந்து மாகரி நீரொடும்மலர் வேண்டிவான் மழை, குன்றி நேர்ந்து சூத்திப்பணிசெய்யுங் கோட்டாற்றுள்” என்னும் தேவாரப்பாசுரத்தி லமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

கோட்டையுடைய யாண்பூசித்ததலம் கோட்டூர்.

கோணவடிவானமலை திருக்கோணமாமலை.

(இன்னும்வரும்.)

மு. சாம்பசிவ நாயனார்.

ஒளவையார்

நீதிமொழியுரை மயக்கம்.

ஒளவையார் அருளிய நூல்கள் பலவற்றில் ஆத்திருடி கொன்றைவேந்தன் இரண்டுமே பள்ளிபுகுஞ்சிறுர் கைவசமுள்ளன. இவற்றைப்பல்லோர் பதித்துளராயினும் செந்தமிழ்க்கல்விச் சிறப்புறகாடி உழைத்த ஆறுமுதலா வலரவர்கள் பதிப்பே சிறந்துள்ளது. சிற்சில

குத்திரங்களுக்கு நாவலரவர்கள் செய்தவுரை ஐயத்தைத் தருவதால் இம்மயக்கம் தெளிவுபெற அவற்றை வெளியிடுகின்றும்.

(1) ஆத்திரகுடி குத்திரம் 13. அங்கஞ்சருக்கேல்.

தானிய விலையை நீ அதிக லாபத்துக்காகச் சூறையாதே—என்பது நாவலரவர்கள் பொழிப்பு. 'தானியத்தைச் சூறையாதே' என்பது பத அர்த்தமாகும். 'சூறையச்சொல்லி நிறைய அள்' என்பது பொதுவசனம். விலையைக்கூட்டினும் அளவைக்குறைத்தல் தருமமன்று. அதிக லாபங்கருதித் தானிய விலையைக் குறைத்தல் எவ்வளவு அறிவாண்மையாம்? பிற்கேடு குழினும் தன்கேடு குழுமானிடருளரோ? காஞ்சிபுரம் மஹாலித்வான் இரா மசாமி நாயுடி அவர்கள் அங்கம் என்பதை 'அக்கம்' என்றும், அது 'அக்' மென்பதன் விசய மென்றுகொண்டு 'உன் சுற்றத்தை உன்னினுஞ் சுருக்கச் செய்யாதே' 'உன்னினு முயர்க்கிறுக்கச்செய்' என விருத்தியுரையிற் கூறியுள்ளார். இஃது எவ்வகைஞ்சிறப்புடைத்தாம்?

(2) சூ. 31. அனந்தலாடேல்.

நாவலரவர்கள் பதவரையில் "சித்திரையை (நீ அதிகமாகச்) செய்யாதே" என்றுள்ளார். ஆனால் "சித்திரை செய்யாதே" என்பது குத்திர அர்த்தமாகும். இது பொருந்தாதாதலால் 'அதிக சித்திரை கூடாது' என்று நாவலரவர்கள் விரித்துக் கூறினார்கள் போலும். 'அனந்தல்' - மதம், கண்ணெருக்கு என்பன ஒருபொருட் கிளவிகளாம். அங்கனமாயின், (வாய்) மதம் பிடித்து ஆடேல், 'கன்வெறி பிடித்து ஆடேல்' என்பது பொருத்தமன்றோ. 'மீதுண்விரும்பேல்' என்றபடி வாய் அலறுதலையேனும் கன்குடி மிகுதியையேனும் இக்குத்திரத்தாற் கண்டித்திருத்தல் கூடாதோ? மேற்கூறிய மகாலித்வான் நாயுடி அவர்கள் 'அனந்தல்' என்பதை 'அல்+கந்தல்' எனச்சேதித்து 'அஞ்ஞானமாகிய இருள் விருத்தி' என்று பொருள் கூறி 'அஞ்ஞானத்தை வளரச்செய்கின்ற உலக நிலை அறிவுதால் என்று நீ துணிந்துபேசாதே' என்று கருத்துரை வரைந்துள்ளார். இஞ்ஞானவுரை சிவவர் சிவமிகளுக்கு எவ்வாறு புலன்படும்?

(3) சூ. 45. சித்திரம் பேசேல்.

மெய்ப்போலத்தோன்றும் பொய் மொழிகளை நீ பேசாதே. இது நாவலரவர்களுரை. உள்ளதை உள்படி சொல். உண்மைக்கு விசித்திரம், அலக்காரம் வேண்டியதில்லை என்பது வெளிப்படை. விருத்தியுரைகாரர் 'சித்திரப்பாவையி னத்தக்கடங்கி' என்னுங்கருத்தை வெளியீடுமிச் சூத்திரமென விசித்திரமாகக் கூறியுள்ளார்.

(4) கு. 51. “சையெனத்திரியேல்.”

கொன்றைவேந்தன். கு. 34. சையெனத்திருந்தால் ஐயமிட்டுண், இவ்விரண்டு சூத்திரங்களிலும் சை என்பதற்குப் பொருள் வேறு கூறப்பட்டுள்ளது. மூத்தினது ‘சை’ என்ற இகழ்ச்சிக்குறிப்பு என்றும், பித்தினது திசைச் சொல்லாய் ‘சை’ என்று பொருள் பெற்று கையிடத்துள்ள பொருளையுணர்த்திற்றென்றும் கூறியுள்ளார். முன் சூத்திரத்திற்கு யாண்டு “பொருளே எனத்திரியாதே” மனிதவாழ்விற்குரிய புருஷார் த்தவகன் வேறுமுன என்று கூறுதல் தகுதியாமோ? விருத்தியுரைகாரரோ “சையெனத்திரிந்தால் ஐயமிட்டுண்” எனப்பாடபேதம்கூறி, “மேன்மக்கள் சீ பென்று அருவருக்கும்படி திரியாதே. ஒருவேளை அப்படித்திரிந்து சீவனஞ் செய்தாலும் அப்படிப்பட்ட சீவனத்திலும் இரப்பவர்க்குப் பிச்சையிட்டே நீ உண்ணக்கடவை” என்ற கருத்துரையும் வரைந்துள்ளார். இவ்வுரைகளின் தாரதம்மியம் விளங்குவது.

(5) கு. 53. “துன்பத்திற் கிடங்கொடேல்.”

தொழில் செய்யும்போது முயற்சியினாலே வரும் சரிப்பிரவா சந்தாலாகிய துன்பத்துக்கு நீ சிறிதாயினும் இடங்கொடாதே. அத்துன்பத்தை இன்பமென்று கொண்டு முயற்சியை விடாதுசெய். இவ்வுரை நாலாலவர்களுக்கும், மகாவித்வான் அவர்களுக்கும் பொருத்தமுள்ளது. “நீவாக், உண்ணுடைய தீச்செயலால் துன்பத்தை வருவித்துக்கொள்ளாதே” — துன்பம் வந்துருவண்ணம் நடந்து கொள்” என்பது வெளிப்படையன்றோ?

(6) கொன்றை - கு. 32. “செய்தவமறந்தாற் கைதவமானும்”

43. “தெய்வஞ்சிறிற் கைதவமானும்”

“செய்யுந் தவத்தை ஒருவன் மறந்தால் பொய்யாகிய அஞ்ஞானமானது அவனை அடிமை கொண்டு ஆளும்” கைதவம் + லுளும். “தெய்வமானது ஒருவனைக்கோபித்தால் அவனுக்குக் கைகூடியிருந்த சலையும் பயன் கொடாமல் அழியும்” கைதவம் + மாளும். சமய உசிதமாக “கைதவமானும்” என்பதொடரை மேற்காட்டிய வண்ணம் பிரித்து வெவ்வேறு பொருளுரைத்துள்ளார். செய்யக்கடமைப்பட்ட தவச்செயலைச்செய்ய மறந்தாலும், தெய்வகோபயிருந்தாலும், அவற்றால் மனிதனுக்குத் “துன்பமுண்டாம்”. இக்கருத்து எளிதில் கிறுவர் உணர்த்தக்கதன்றோ?

விருத்தியுரைகாரரோ முதற் சூத்திரத்தை “செய்தவமறிந்தாற் கைதவமானும்” என்று மாற்றி “நீ செய்யுந் தவமானது காளுக்கு காளுயர்க்கு வருமானால் பொய்யானது நசிக்கும்” என்று உரை கூறியுள்ளார்.

(7) கு. 33. “சேமம் புகினும் யாமத்துறங்கு”

“காவல்கூடத்திலே போய் ஒரு வேலைபுயில்லாமல் இருந்தாலும் ஏழரை நாயிறுகக்குப்பினி கீ சித்திபாபண்ணு” என்பது காவலருரை. “கீ விழித்திருந்து காவல் காக்கப்போனாலும் ஒரு சாமத்தளவாயினும் சித்திரை செய்” — விருத்தியுரைகாரர் கூற்ற. “யாமம்” — என்பதற்கு “செய்யாமம்” என்று பொருள் கொண்டு, “செங்காவலிலமர்ந்திருந்தாலும் சரீரம்பீடையணுகாவண்ணம் நடுச்சாமத்தில் தூயில் கொள்” என்று உரைசெய்தல் தவறாமோ? வேண்டுமென்று, கண்ணிலெண்ணெய் விட்டு விழித்திருந்தாலும் கன்னிரவில் கன்னிரளுதல் இயல்பன்றோ. அன்றியும், “சேமம் புகினும்” — சேவலத்தொழிலாகிய சவ அடக்கஞ்செய்தலில் அமர்ந்திருந்தாலும், பவக்கரமான இடிகாட்டில் பிணத்தைக்காவல் செய்தாலும், நடுயாமத்திற் கண்வளர்த்தலே கலம் என்ற குறிப்புக் கொள்ளலாகாதோ?

சேமம் - அடக்கம், சவச்சேமம், புதைபயல், அரண், காவல், காவல்வீடு; இன்பம். மேலும், “இன்பம்” என்ற பொருளையமைத்து, “மனத்திற்கு இன்பமாகிய (சிறப்பின்பமாயினும், பேரின்பமாயினஞ் சரி) தொழில்லமர்ந்தாலும் செய்யாததுறங்குதல் உடம்புக்கு கலம்” என்று கூற்தல் பொருத்தமன்றோ?

(8) கு. 35. “சொக்கரென்பவர் அத்தம் பெறுவர்”

நாவலருரை: — “பொன்னுடையவரென்று சொல்லப்படுகிறார் அறமும் இன்பமுமாகிய மற்றையபுருஷார் த்தக்களையும் பெறுவர்.” சொக்கு = பொன். விநாயகியுரைகாரர்: “சொக்கரென்பவர் அக்கரும் பெறுவர்” என்று பாடம் வேறுசெய்து, சொக்கு = அழகு என்றும், அக்கரும் — (ஆக்கம்) செல்வம் என்றும் பொருள்கூறி, “சேம்பலின்றி முயற்சியாகிய அழகியையுடையவர் செல்வத்தைக் கைக்கொள்வர்” — என்று உரை செய்தனர். இவையன்றி, “கொக்கராகிய சிவபெருமான் பெயரை ஒதுபவர்; பொன்பெறுவர் - பொன்னுலகடைவர்” எனில் கூடாதோ? அத்தம் — பொன்; அத்தம் - வீட்டைதல், மோகும் பெறல் — மனிதவாழ்வின் கோன்றமுடிவாம். அறம், பொருள், இன்பம் இம்மூன்றினுஞ் சிறந்தது வீட்டேயாம்.

(9) கு. 62. “பிரம்பேணி பாரந்தாங்கும்”

பீர் - முலைப்பால். அம் - சாரியை. “முலைப்பால் குறைவத உண்மெனர்த்தவன் பரவான கமையைக்கமப்பான். அதுபோல முன்னேகாரணக்களாக்குறைவதக் கொண்டலன் பின்னே பெரிய சாரியக்களையும் வருத்தமின்றி முடிப்பான்” பிரம் - வீரம், பலம். “வீரத்தை - பலத்தைப்பேணுகிறவன், பரத்தைதரும் பருவானகமையையும் கமப்பான். வீரமுள்ளவன் (பெருக்காரியக்களாக் செய்து முடித்தலில்) பின்னடையான்”.

பீரம் - பூவாக, வாகைமரம். - பேணி=பேணில். பூவாக, வாகைமரங்களின்பேணிவளர்த்தால் அவற்றின்கட்டை பெரும்பளுதாக்கும். இஃது அத்துணைப்பொருத்தமாகாது போலும்.

இச்சூத்திரத்திற்குப்பதிலாக, "பீடேவரிணும் வாடாதிரு" என்பதைவிருத்தியுரைகாரர் தந்தருளி, "நீ முயற்சியெயும்போது துன்பங்கள் வந்து கொண்டிருக்காலும் மனத்தளராமலிரு" என்று பொருளு முரைத்துள்ளார். பீடு - தாழ்வு.

(10) சூ. 65. "பெற்றோர்க்கில்லை சுற்றமுஞ்சினமும்"

மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெற்றவருக்கு உறவினர்மேலாசையும் மற்றவர்மேல் வெறுப்பும் இல்லை. இக்கருத்துரை நிறுத்ததே, ஆயினும் "தத்துவஞானிகள்" என்றுகொள்ளாமல் "தாய்தந்தையர், பிள்ளைபெற்றவர்" ளுக்குச் சுற்றமும் சினமும் இல்லை என்று கொள்ளிவந்தவராமோ? தாய்தந்தையருக்குப் பெற்றபிள்ளைகளே பெருஞ்சுற்றம். அவர்களைவிட வேறு சுற்றம் பெரிதல்ல, அன்றாளுக்குக்கோபமுங்கிடையாது. எதுபற்றி? அவர்கள்மேலுள்ள அன்பின்பிரகூதியால். விடலைக்குக் கோபமிருதி. மழலைச்சொல் கவலையகற்றும்.

(11) சூ. 87. "வெள்ளைக்கில்லை கள்ளச்சிந்தை"

"களங்கமில்லாத பரிசுத்தருணமுடையவனிடத்து வஞ்சனை பொருந்திய நினைப்பானது இல்லை"—களங்கமுள்ளமனத்திற்குக் களங்கமுண்டு.

"மனத் தூய்மையுடையவனிடத்து வஞ்சனையான சிந்தை இராது" என்பது கூறியது கூறலாகுமன்றோ? வெள்ளை என்பதற்கு "ஆழ்ந்த ஆலோசனையில்லாதவன்" என்று பொருள்கூறினும், "வெள்ளைக்கலையுடுத்து வெள்ளைப்பணிபூண்டு வெள்ளைக்கமலத்தில் வீற்றிருப்ப" வளாகிய (சாஸ்வதி) நாமகளுக்கு ஓரமான நினைவுகிடையாது, என்முடையரைச்செய்யினும் ஒவ்வாரதோ?

மு. சி. பூர்ணலிங்கம்பிள்ளை, பி ஏ, எல் டி.

கற்பு.

—:0:—

(முற்றொடர்ச்சி.)

இதுவரை கூறிய அறக்கற்பு மறக்கற்புகளை, முறையே, ஆறிய கற்பு, சீறியகற்பு எனவும் பண்டைய நூல்கள் கூறும்; இனி, இக்கற்பை, இவ்வாறு, இருவகைப்படுத்தலன்றியும்; தலைக்கற்பு, இடைக்கற்பு, கடைக்கற்பு என மூவகைப்படுத்து மொழிதலுங் கூடும்.

தலைக்கற்பாவது:— நாயகனிற், தானெனக் கேட்டவுடனே தானுந் தன்னுயிர் துறந்து படுதலாம். இவ்வாறுயிர்த்தேவர் சூரபன்மன் மனைவியாகிய பதுமகோமுகி முதலினோராவர். இப்பதுமகோமுகி தன்னொயிர்க்கு நலன் பட்டான் என்ற சொற்கேட்டவுடனே தன்னுயிர் துறந்தமையை,

கந்தபுராணம்.

“காவன் மன்னவனிற் தன்னெனுமுறைகன் னத்துன்
மேவுமெல்லையெனியேறுண்டவெம்பணியேபோல்
தேவியாகியபதுமகோமுகியெனுந் திருமங்கை
யாவிடீங்கினன் தலையளியாகிய ததுவன்றே”

எனவருங் கந்தபுராணச் செய்யுளாற் காண்க. கோவலனைக் கொல்வித்த பாண்டியன், கண்ணகி தன்னெதிர்தின்று வழக்குரைத்ததைக் கேட்டுத் தான் கொடுங்கோலனானதை நிச்சயமாக வுணர்ந்ததும்,

“தாழ்த்த சூடையன் தனர்க்கு செங்கோலன்
பொன்செய் கொல்லன் தன்சொற் கேட்ட
யானே அரசன் யானே கன்வன்
மன்பதை காக்குத் தென்புலங் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது கெடுகஎன் னாயினே”

“மன்னவன் மயங்கி விழ்த்திறந்தான்” என்ன நீதி! அங்ஙனம் அவன் இறந்தது கண்டதும், அவன் மனைவியான கோப்பெருந்தேவி, தானும் உடனே உயிர்த்தேவன். இவ்வாறு கிகழ்ந்த செய்தியைக் கூறுமிடத்தில்,

“கணவனை யிழந்தோர்க்குக் காட்டுவ தில்லை”
இணையடி தொழுதுவீழ் தனளே மடமொழி.”

என இளங்கோவடிகள் கூறியிருத்தலும், இதற்குச் சிலப்பதிகார அரும்பதவுரைப்பாசிரியர், “கணவனை யிழந்தோர்க்குக் காட்டுவதில் என்றது, தந்தைதாய் முதலானவரை இழந்தார்க்கு, அம்பு ஹரொ ல்லிப் பிறரைக் காட்டலாம்; இஃது அவ்வாறு வரக்காணுந் தொல் லாக்காமையின் காட்டுவதில் என்றான்” என எழுதிய உரையும் ஈண்டுக் கவனிக்கற்பாலன. இவ்வாறு, பாண்டியன் மனைவியிறந்த வர லாற்றை, இளங்கோவடிகள், காட்சிக்காணாதயிலும்,

“அரிமா னேந்திய அமளிமிசையிருந்த
திருவீழ் மார்பிற் றென்னவர், கோமான்
தயங்கினர்க் கோதை தன்றுயர் பொருஅன்
மயங்கினன் கொல்லென மலாடி வருடித்
தலைத்தா னெடுமொழி தன்செவி கேளாள்
கலக்கக் கொள்ளாள் கடுந்துயர் பொருண்
மன்னவன் செல்வழிச் செல்க யானெனத்
தன்னுயிர் கொண்டவ னுயிர் தே டினன் போற்
பெருக்கோப் பெண்டும் ஒருக்குடன் மாய்த்தனன்.”

என மிகவழக்காக வீரித்துக் கூறுதல் காண்க. இனி, இராவணன் இராமபிரானைக் கொல்லப்பட்டதறிந்துழி அவன் களத்திரமாகிய வண்டோதரியென்பாள் தானும்புலம்பி உயிர்விடுத்தமையை,

இராவணன் வதைப்படலம். 246.

“என்ற னைத்தன னேங்கி யெழுந்தவன்
பொன்ற னைத்த பொருவறு மார்பினைத்
தன்ற னைக்கைக காற்றழு வித்தனி
லின்ற னைத்துயிர்த் தானுயிர் கீங்கினான்”

என்பதனுங்கு காண்க. இவ்வாறு கணவனுடன் உயிர்துறத் தலைப் புறப்பொருட்டுறைகளிலே மூதானந்தம் என்று கூறுவர்.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. 115-ம் பக்கம் 9-ம் கவி.

“கயலேர் கண்ணி கணவனெடு முடிய
வியனெறிச் செல்வோர் வியந்துரைத் தன்று.

ஒருயி ராக புணர்க வுட்கலந்தார்த்
கீருயி மென்ப ரிடைதெரியார்—போரில்

விடனேத்தும் வேலேரற்கும் வெள்வணயி னூட்கும்
உடனே யுலந்த துயிர்³. என வரும்.

இடைக்கற்பாவது:— கணவனிற்ந்தது கேட்டுப் பின் னுயிர்
வாழ்தலாற்றாது தீப்புருதல். இதுவே உடன்கட்டையேறுதலாம்.
பூதப்பாண்டியன்றேவி பெருக்கோப்பெண்டு என்பாள் கணவனிற்
தமைக்காற்றாது தீப்புரும்பொழுது தடுத்தமுதியோரை கோக்கிக்
கூறுக்கூற்றுக்களால் இது நன்கு தெளியப்படும். அது வருமாறு:—

புறநானூறு. 246.

“பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே
செல்கெனச் சொல்லா தொழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் றீரே
அணில்வரிக்கொடுங்காய் வான்போழ்ச் திட்ட
காழ்போ னல்லினர் நறுவெய்தீண்டா
தடையிடைக்கிடந்த கையிழி பிண்டம்
வெள்ளெட்ட சாந்தொடு புளிப்பெய்தட்ட
வேளை வெந்தை வலி யாகப்
பாற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியு
முயவற் பெண்டிரே மல்லே மாதோ
பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருக்கோட் கமம்
துமக்கரி தாகுக தில்ல வெமக்கெம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்த்தென வரும்பற
வள்ளித முவிழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையுக் தியுமோ ரற்றே³ என்பது.

இடைக்கற்பு நெறிப்படுதலைப் புறப்பொருட்டுறைகளுள் ஆநந்
தப்பையுள் என்பார்.

புறப்பொருள் வெண்டாமாலை. பாட்டு 13.

“விழுமம் கூர வேய்த்தோ ளரிவை
கொழுநன் வீயக் குழைந்துயல் சின்று³”

“புகழொழிய வையகத்துப் பூங்கழற் காளை
திகழொளிய மாவிகம்பு சேர—இகழ்வார்முன்
கண்டே கழிகாத வில்லையாற் கைசேராந்³
முண்டே யாளித்தென் னுயிர்³”

என்பவற்றும்.

மணிமேகலை 18-ம் காதை, 11 முதல் 16.

“காதலன் வீயக் கடுந்துய ரெய்திப்
போதல் செய்யா ஷயிரொடு புலந்து
களியிரும் பொய்கை யாடுநர் போல
முளியெரிப் புகூஉ முதுக்குடிப் பிறத்த
பத்தினிப் பெண்டிர்”.

எனக் கூறுமாற்றாணுமறிக. ஆனால், கணவனிற்றத்துழிக் காதலி நீப் புக்குயிர்துறத்தலை எமது மதத்திற் கொடிதென மறக்கப்பட்டுள தென்பதை நண்டுக்கூறுதுசெல்ல எம்மனர் துணிந்திலது.

கடைக்கற்பாவது:— நாயகனிற்றந்த பின்னர் நனிதுயருழந்த நங்கை இனிவரும் பிறன்பிலேனும் கணவனொடுகூடி இன்புற்றிருப் பது வேண்டிக் கைம்மைவிரதம்பூண்டு ஓழுகல் என்பர்.

இக்கைம்மை விரதமாவது:—நீர்ச்சேரலும், வெள்ளெட்டுவைய லும், புனிப்பெய்தட்ட வேளைக்கிரையும். உணவாகக்கொண்டு தரை யிற்படுத்துக் காலங்கழித்தல். இதனை மேலே காட்டிய “பல்சான் றீரே” என்றற்றொடக்கத்துப் புறநாணுற்றுக்கவியில்,

“அடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளெட் சாந்தொடு புனிப்பெய்தட்ட
வேளை வெந்தை வல்லி யாகப்
பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியு
முயவற் பெண்டிர்”

எனக்கூறுமாற்றால் அறியப்படும். இம்மூலகைக் கற்பினையும்—

மணிமேகலை, பக்கம் 18.

“காதல சிறப்பிற் கணியெரி பொத்தி
யூதுலைக் குருகி னுயிர்த்தகத் தடங்கா
தின்னுயி ரீவ ரீயா சாயி
என்னீர்ப் பெரங்கைய னளியெரிப் புகுவர்
களியெரி புகூஅ சாயி என்பரோ
டுடனுறை வாழ்க்கைக்கு கோற்றடம் படுவர்”

எனக்கூறுமாற்றா லறிக.

பெற்றோரானும் கணவனானும் மக்களானும் கற்பித்தபடி யொழுக்கலே கற்பென்று கூறப்படினும், கற்பென்று வருமிடந்தோறும் கணவன் கற்பித்தவாறொழுக்கலே பொருளாகக் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. என்னை? பாலப் பருவத்தும் முதுமைப்பருவத்தும் இல்லற முலையைச் செவ்வீதின் நடாத்துமொறுப்புத் தனக்கு இன்னாகவும், வாழ்க்கைத்துணையாயவழி அப்பொறுப்புத் தனக்கேயுரித்தாகவும் இருத்தலானும், கற்பித்தவாறு அறத்தை நடத்துதல் குறித்தே அப்பொருள் போதரலானுமென்க. இப்பருவமொழிந்த ஏனை யிருப்பருவத்தும் மகளிர் ஒழுக்கத்தினைக் கூறுமிடங்களில் யாண்டுக் கற்பெனும் பெயராத் கூறப்பெறுமையும் கவனிக்கற்பாற்று. இனி,

“தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைகொன்ற
சொற்காத்துர் லோர்விலாள் பெண்”

என, “கற்பினின்று வழுலாமற் றன்னைப் பேணியும், தன்னைக் கொண்டவனை உண்டி முதலியவற்றும் பேணியும், இருவரிடத்தும் நன்மையமைந்த புகழ் நீங்காமற்பேணியும் கடைப்பிடியுடையாளே பெண்” என்ற கூறுதலால், பெண் என்னும் பதத்துக்குப் பேணுதலுடையாள் என்பது பொருள் என்று திருவள்ளுவர் கருதினார்போலும்; காணுதலுடையது கண் என்றும்போல இதனைக்கொள்க.

இந்திலவரைப்பில் எண்ணிற்றந்த தேயங்களுளவாகவும் இக்கற் பெணும் ஒப்பிலாப்பெரும்பேறு கம்பரதகண்டத்தவர்க்கே யுரித்தாகலன்றி ஏனைத்தேயத்தாரிடத்து நீசுழக்காணுமையால் இப்பெருங்குணத்துக்கு கம்மவரேயுரிமைபூண்டவரென்பதும் ஒருகலையாம்.

கம் கேசத்து முதியோர்கள் பலர் கற்பினும்சிறந்து இன்றும் புகழப்பட்டு விளங்குகின்றனர். திருமாவளவனைச்சிறந்த கரிகாற் சோழன் தவப்புதல்வியாகிய ஆதிமந்தியார் என்பார், சேரநாட்டு ஓர் மன்னனாகிய ஆட்டனத்தி பென்பாளை மணந்துவராமும் நாளில், கணவனை யிழந்து கடுதையர் பொறாது, கண்ணீர்வாரப் புண்முக்குஞ் சேரரப், பூவ்வொடிசாய்ந்தென்ப புலம்பிநெட்டுயிர்த்துப், பல்வழித்தேடிப் பாசாவாரங்காட்டக் கண்டு வளிப்படைந்தாரென்பதை,

சூற்த்தோகை. பாட்டு 31.

“மன்னர் குழிபூவ விழவி னானும்
மகளிர் தழீஇய துணக்கை யானும்

யாண்டுங் காணென் மாண்டக் கோணை
யானுமொ ராகுகள் மகளை பென்னைக்
கொடு ரிலங்குவளை செகிழ்த்த
நாடுகொழு குரிசிலும் ஆடுகள் மகனே'

என அவரே கூறுதலானும், கணவனை யிழந்து இவர் வருந்திய நிலையைப்பற்றி வேள்விவீதியார், பரணர் முதலியோர் விதந்து கூறுதலானும்,

சிலப்பதிகாரம், வஞ்சினமாலை. 11—16.

“மன்னன் கரிகால் வளவன்மகன் வஞ்சிக்கோன்
தன்னைப் புனல்கொன்னத் தான்புனலின் பின்சென்று
கன்னவில் தோளாயோ என்னக் கடல்வந்து
முன்னிறுத்திக் காட்ட வவனைத் தழீஇக்கொண்டு
பொன்னங் கொடிபோலப் போதத்தான்”

எனக் கூறுதலானும் தெளியக்கிடக்கின்றது.

இந்த ஆதிமந்தியாரைப்போலவே நல்லிசைப்புலமை மெல்லியலாகுளொருவரான வேள்விவீதியார் என்பார், நம் கணவனைப்பிரிய நேர்ந்துழித் தனித்துயிர் வாழப்பொறுது அன்னவனுடனுறைவாழ்க்கையின் வேட்கைமீதுரக் காடுப்பிறவுங்கடந்து சென்று கலக்கமிக்க தோரலக்கணைய்தினரென்பதும், அக்காலத்தும், அவர் தமது பேரெழினலமெலாஞ் சீரிலவாயிற்றென்பதை,

குறுந்தொகை. 25.

“கன்று முண்ணுது கலத்தினும் படாஅது
கல்லான் நீம்பா நிலத்துக் காஅங்
கெனக்கு மாகாது என்னைக்கு முதவாது
பாலை யுணர்விய வேண்டுந்
நிதலை யல்குலென் மானைக் கவினே”

என இவரேபெடுத்தோதுதலும் கவனிக்குமிடத்து நம் நாட்டார்க்குரித்தான கற்பினரியபெருமை இத்தன்மைத்தென்று காணலாம். இவ்வாறு மகளிர்க்கு இன்றியமையாக் கற்புடைமையானது அரசரது செங்கோல்வலியானே காலப்பெறுமன்றி ஏனைப்பாற் காக்கப்பெறுவதன்றும். அக்காலவல் மகளிர் சிறையும், புறக்காவல் மன்னவன் செங்கோலுமேயாகும். இவ்வாறன்றி, மனித்தர்புகாது

வானுயரணத்துத் தனிச்சிறை புகுத்தித் தம்மவர்காப்பது, சிறிதும் பயனுடைத்தன்றும். இவற்றை,

குறள்.

“சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யு மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை.”

என்பதனானும்,

மணிமேகலை. பக்கம் 206.

“மாதவர் கோண்பு மடவார் கற்புக்
காவலன் காவல் இன்றெனி லின்றல்”

சிலப்பதிகாரம். பக்கம் 483.

“அருத்திற் லரசர் முறைசெயி னல்லது
பெரும்பெயர்ப் பெண்டிர்க்குக் கற்புச் சிறவாது”

என்பவற்றானும் காண்க.

அன்றியும், கிரந்தை என்னும் வேதியனொருவன் தன் மனை யாட்டியைத் தனியாகத் திருத்திக் காசியாத்திரை செல்லப் புறப் பட்டானாக, அதுகண்டு தனியிருத்தற்கஞ்சிச் சாம்பியதன் பொலங் கொடியைத் தேற்றுவான்கருதி, “மன்னவன் செங்கோல் நினைக் காக்கும்; ஆதலின் நீ அஞ்சதலொழிக்”—எனக்கூறிக் சென்றான். அந்த நள்ளிராப் போழ்தில் நகர்சோதனை செய்வான் அவ்வழிப் போர்தப் பாண்டிமன்னவன் கிரந்தை கூற்றைச் செவியரசக் கேட்டு, அன்றுதொட்டுத் தினமும் நடுநிசுவேனையி லவ்வழியேயெய்திக் கிரந்தையகத்தைக் கவனித்து வந்ததுடன், அற்றை முதல் அவ் ளூரிலுள்ள, அந்தணர் விடுதோ றும் உணவுக்கு வேண்டுவன கொண்டு உய்ப்பான் கட்டையிட்டு மிருந்தான். இவனிவ்வாறுசெய்தது, கிரந்தை மனையாட்டிக்கு மட்டும் உணவுப்பொருளளிப்பின் உலகம்யா தாகக் கருதுமோ என்று ஐயுற்றே எல்லா அருமறைக் கிழவர்க்குக் கொடுப்பிந்தான். இவ்வாறு சின்னாட் சென்றுழி, ஓர் நாள் கங்கை நீராடிய புங்கவேதியனும் மீண்டு நன்னில்லம்புக்கு இரவிற்குள் மனைசியுடன் களிப்புரையாடி விழிப்புடனிருந்தான். அற்றை நாளிரவில் நடுயாமத்து மன்னவனும் வழக்கம்போ லவ்வகத்தருகே வந்து சற்று நின்றான். அகத்தகத்தோ ராண்குரல்கேட்டு ஐயுற்ற

வனாகி இவ்வாண்மகளை இளைமனென்றறிதற்கு உபாயம் யாதெனச் சூழ்ந்து “இவ்வில்லகக்கதவை யொல்லெனப் புடைப்பாம், அன்னிய னிருப்பின் ஏதுமுரையான், உடையானாயின், யாரென அஞ்சாது கடவுவான். இதுவே துணி” வெனக் கருதிக் கதவைத் தட்டினான். அந்தணன் யாரென உரக்கக்கூவவும், அரசன் யாதுங்கூறாது அம் மறுகிலுள்ள மறையவரகந்தோறும் கதவைத்தட்டித் தன் கோயில் புக்கான். அந்தணனோ “நன்னிரவிற்போந்து கதவைப்புடைத்துச் சென்றகள்வன் யாவனோ? இதற்குக்காரணம் யாதோ” என ஐயுற்றுப் பத்தினியை வினாவு “நாம் காசிக்கேசுங்கரல் மன்னவன் செங்கோல் காக்குமென்றனிரே, இன்றும் அக்கோல் காவா தொழியுமோ” வெனக் கூறியிருந்தனன். பிறற்றநாட்காலையில் வேத்தவைக்கட் போந்த அறுதொழிலாளர் பல்லோர் இரவிறு நங்குகக்கதவை யொருவன் தட்டிச் சென்றனன் என்றனர். அவ்வாறு செய்த கொடிய னைக் கண்டால், யாது தண்டமிழைக்க வேண்டுமென வினவு, அவன் கையைத்துணித்தல் வேண்டு மென்றனர். அதுகேட்ட அரசன், ஆயின், இத்தண்டனைபுறற் பாலது இக்காமேயெனக்கூறித் தன் கையை வாளாற்றுவித்து விழ்த்தி நிகழ்ந்த வெல்லாக் கூறினன். பின்னர் அந்தண ரருளாலும் கடவுள் கருணையாலும் வெட்டுண்ட கை பொற்கையாகத் தோன்றியதெனவும், அதுகுலைவ் விற்றவனுக் குப் பொற்கைப் பாண்டியன் எனப் பெயர்விளங்கிற்றெனவுக் கூறுவது யாமெலாமறிந்த தொன்றே. இதனை,

சிலப்பதிகாரம். பக்கம் 443. (42-ம் அடிமுதல் 53-ம் அடிவரை.)

“உதவா வாழ்க்கைக் கீரந்தை மனைவி
புதவக் கதவம் புடைத்தன னோர்நான்
அரச வேலி யல்லதி யாவதும்
புரைநீர் வேலி யில்லென மொழிந்து
மன்றத் திருத்திச் சென்றீ ரவ்வழி
யின்றல் வேலி காவா தோவெனச்
செவீர்கூட் டாணியிற் புகையழல் பொத்து
நெஞ்சஞ் சுடுதலி னாஞ்சிடுக் குற்று
வச்சிரத் தடக்கை யமரர் கோமான்
உச்சிப் பொன்முடி யொளிவளை யுடைத்தகை
குறைத்த செங்கோற் குறையாக் கொற்றத்
திறைக்குடிப் பிறத்தோர்”

எனவும்,

செந்தமிழ்.

பழமொழி. 102.

“எனக்குத் தகவன்ற லென்பதனை நோக்கித்
தனக்குக் கரியாவான் றுளாய்த்—தவற்றை
நினைத்துத் தன் கைகுறைத்தான் பாண்டியன் காணு
ரெனச்செய்யார் மாணு வினை.” எனவும்,

“மருந்திற்றீராது” எனுமகப்பொருளுதாரணச் செய்யுள்
“நாடுவிளங் கொண்டுகழ் காடுதல் வேண்டித்தன்
ஆடுமழைத் தடக்கை யறுத்து முறைசெய்த
பொற்கை நறுந்தார்ப் புனைதேர்ப் பாண்டியன்
கொற்கைப் பெருந்துறை.” எனவும்

தனிப்பாடல்.

“கொற்கையான் மாறன் குலசே கர்ப்பெருமான்
பொற்கையா னானகதை போதாதோ—நற்கமல
மன்றலே வாரி மணிவா சலையசைக்கத்
தென்றலே யேன்வந்தாய் செப்பு.” எனவும்,

பழைய திருவிளையாடல்.

“மையிலான் கடைதொட் யேர்கரங்குறைத்த மாசறு தேசுடைநீதி
ஐயனை” எனவும்,

பரஞ்சோதி திருவிளையாடல்.

“தீமைசெய் தாய்போற் செக்கை குறைத்
தாய் முறையேயோ” எனவும்,

குறள். 547.

தமிழ்நூலாசிரியயார்பலரும்; “தன்கைகுறைத்தான்” எனப்
பரிமேலழகரும் வியந்தெடுத்தோ துதல் ஈண்டுக் கவனித்தற் குரியன
வாகும். கற்புநிலை வழாதரையும் நமது புலவர் பெருமக்கள் பல
பாடப் புகழ்ந்து வந்தமையானன்றே, அன்னவர் பெரும்புகழும் இன்
றும் நிலவுவனவாயின.

(தொடரும்.)

M. K. M. அப்துல்காதினு ராவுத்தர்.

சாந்துப்புலவர் வரலாறு.

(முற்றொடர்ச்சி.)

இப்புலவருடைய பழைய இலக்கிய இலக்கண முதலான பல நூற்புலமையுஞ் சொல்வன்மைபுங் கவித்திறனும் இந்நூலுள் எங்கேனுஞ் சில செய்யுள்களைப் படித்தறியும் கிவேகங்களுக்கு நன்குபுலப்படும். அன்றியும் புராணங்களுள் ஆழ்ந்த பொருளும் அரிய கற்பனைகளும் நிரம்பிய தனிகைப் புராணம்போலும் கோவைகளுள் இந்த மயூரகிரிக்கோவையென்பது பல பிரபல வித்தவார்களுடைய கொள்கை.

இந்தக் கோவையை அரங்கேற்றியபோது, பல ஆடையாபரண திரிந்துகளுடன் காணையர்கோவிலுக்கு அருகில் இப்போது புலவர் மருதக்குடி என வழங்கும் கிராமத்தையுஞ் சம்மானஞ் செய்யப்பெற்றனர் என்ப.

இது, அச்சமயத்திற் சொல்லியதாய் அறியப்படுகிற,

பொருதன்பிலார்மருமன்னியவாகையுத்தணிந்த
வீருதணுயர்முத்தமிழ்மாலையுக்கொள்ளவேண்டுமென்றே
ஒருதன்குடியென்றுசாயாமற்றுணுமயர்வுபெற
மருதன்குடிதனைத் தந்தான்மருதமகிபதியே,

என்னுங் கவித்துறையானுந் தெரிகின்றது.

அன்றியுஞ் சிவகங்கா சம்மந்தானத்தில் சர்க்கரைப் புலவர் மகமைவென்றென்றமுனது. அது சேதுசம்மந்தானத்தினின்றஞ் சிவகங்கை பிரிவதற் குமுன் சேதுபகிகளாற் காடுக்கப்பட்டதோ அல்லது இவரது தகப்பனார் சர்க்கரைப் புலவருக்கு மருதுபூபதியாற் கொடுக்கப்பட்டதோ நன்கு புலப்படவில்லை.

இங்ஙனம் சம்மானிக்கப்பெற்ற சாந்துப்புலவர் தம்மையாதரித்த மருதுபூபதிக்குப் பகைவரிடையூறு உண்டானபோது அவரைப் பிரியாதவராய் நேர்ந்தயுத்தங்களிற் குமும் ஒரு தலைவராய் வின்று போர்புரிந்து கி.பி. 1801-ல் அக்டோபர்-மீ 3-உ மருதுபூபதி பகைவர்கையில் அகப்பட்டுப்போனவுடன் பிரிவாற்றுகு தயர்க்கடலில் மூழ்கினவராய்த் தம் ஊராகிய சிறுகம்பையூருக்குச் சென்று பின்

ஒருவாரத்துள் சிவபெருமான் திருவடி நீழலை அடைந்தனர். பின்னர் இவர் பிதாவாகிய சர்க்கரைப் புலவர் இவருடைய குமாரராகிய சர்க்கரைப்புலவரைச் சிலகாலம் படிப்பித்துப் பாதுகாத்தனர் என்று கூறுப.

இதனால் இப்புலவருடைய செய்க்கன்றி மறவாமை யென்னும் உத்தமகுணமும் தம்மை ஆதரித்த பிரபுளினிடத்தில் வைத்திருந்த பேரன்பும்,

காணுதலொழிகநல்லார்க்காணிணங்கவர்பானடப்புப்
பேணுதலொழிகபேணிற் பிரிவுறலொழிகவுற்றால்
மாணயிருடம்பில்வாரும்வாழ்க்கைபோயொழிகவேன்ன
ஆணிடுமொருநாய்கீத்தபார்ப்பெனவுளங்குலைத்தார்.

என்னும் ஆன்றோர் வாக்கிற்கணங்க, உத்தம நண்பரைப் பிரிந்துயிர் வாழாமை என்னு நட்புத்திறனும் நன்குணரலாகும். இவரியற்றியதாக வேறொருநூலுங் காணக்கிடைக்கவில்லை.

இவராலும் இவர் முன்றோராலும் பின்னோராலுஞ் செய்யப் பட்ட நூல்கள் பலவாகும். அவைகளுட் சிற்சிலவே கிடைத்துள்ளன. அவை:-ஆதி நெட்டிமாலைச் சர்க்கரைப்புலவரியற்றிய திருச் செந்துர்க்கோவை, வேதாந்த சூடாமணிக்கு இயற்றிய சித்தாந்தச் சார்பானவுரை, மிழலைச்சதகம், மண்டலக்கோட்டை வண்டுவனப் பெருமானாசல், திருவாடாணப்பதிகம், சீனிச்சர்க்கரைப் புலவரியற்றிய திருச்செந்துர்ப்பரணி, சீனிப்புலவரியற்றிய துறைசைக்கலம்பகம், சர்க்கரை அருணாசலப் புலவரியற்றிய பொன்பேத்திச் செல்வியம்மை ஊசல் முதலியன, சர்க்கரை முத்து முருகப் புலவரியற்றிய, செங்காலபிள்ளைமடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கும் வைரவக்கடவுள் பதிகமுதலியன, சர்க்கரை இராமசாமிப்புலவரியற்றிய மஞ்சக் குடிச் சொர்ணவல்லியம்மன் பதிகம், வீரபத்திரசுவாமி பதிகம், வில்லுடைநாதர் பதிகம் முதலியனவாகும்.

இவையன்றி, சீட்டுக்களிகளாலும் பிறவற்றாலும் பெயர்மாத்திரம் அறியப்படுங் நூல்களாவன:-சர்க்கரைப் புலவரியற்றிய திருப்புனவாயிற்புராணம், திருப்புனவாயிற்பள்ளு, புதுக்கோட்டை அரண்மனையினுள்ள தக்ஷிணமூர்த்தி மும்மணிக்கோவை, சிக்கவனம்

ஐயீந்தார் மெய்க்கண் கோபால்பேரிசியற்றிய நகூத்திரமாவை, மங்கலக்குடிக்குறவஞ்சி நாடகம், சர்க்கரை இராமசாயிப்புலவர் மஞ்சக் குடிப்பெருமாள்பிள்ளை பேரில் இயற்றிய குறவஞ்சி நாடக முதலியனவாம். அன்றியுயிர்வாக்களெய்த தனிச்செய்யுட்களுள்ளும், சீட்டுக்கவிஞர்களும் எண்ணிறந்தன இறங்கொழிந்தன என்பர்.

முற்காலத்துப் பிரபலவித்வான்களாகச் சர்க்கரைப்புலவர்

இருவர்கூடுநனரென்பது.

இந்த மயூரகிரிக் கோலையினேட்டுப் பிரதியில் 516-ஆம் பாடலின்கீழ் “இறையேன் மகிழ்ச்சியைக் கண்டோர் கூற்றாகவுரைத்தது காண்க. பிரிவுடன்படுதலைப் படர்க்கையாகவும் இறையேன் முன்னிலையாகவும் கூறினாருமுளர். அவர் திருச்செந்தூர்க் கோலை பாடிய ௩-ம் பாட்டொராகிய சர்க்கரைப்புலவரென்க” எனக்காணப்படுகின்ற குறிப்புரையாலும், இந்நூலிற்காணப்படுகின்ற குறிப்புகள் ஆசிரியர்காலத்திலேயே எழுதியதாக அறியப்படுதலானும், இந்நூலாசிரியராகிய சாந்துப்புலவருக்குத்தகப்பொராகிய சர்க்கரைப்புலவரேயன்றி, ௩-ம் பாட்டொராகிய சர்க்கரைப்புலவரும் பெரும்புலவராயிருந்ததாகத் தோற்றுகிறது. இது பின்வருஞ் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்களாலும் பட்டயங்களாலும் வலியுறுகின்றது. அவை வருமாறு:—

உரைதருவே சாந்தரு ளாமணியுட் பொருளை யுலகினுள்ளோ ருரைவுரை செய்கவெனக் கடல்கூழ், சரையாசன் றோதுபதி யமாத்திவனூந் தாமோதரன் கங்கா குலதிலகன் தருதிபெறச் சாற்ற, வரையறுத்துச் சித்தாந்தப் பொருட்டிறனுந் தோன்ற வகுக்கனனற் றறைரைமச் சிவாயதே சிகண்டூன், பரவுசிவக் கொழுந்தாதி யருள்கல்விக் கடலைப் பருகுமுதில் சர்க்கரைந் பாவலர்கோ மானே.

என, “இவ்வுரைப்பாயிரம் இராமநாதபுரத்திலிருக்கின்ற நெல்லையப்ப பிள்ளையவர்கள் குமாரர், எம்மோடுகற்றொராகிய சாயிராத பிள்ளையவர்கள் பாடியது” என்று சர்க்கரைப்புலவரியற்றிய வேதாந்த சூளாமணியுரை யேட்டிற காணப்படுவதால், சர்க்கரைப்புலவர் திருக்கைலாசபரம்பரைத் திருவாவடுதுறைபாதீனத்தில் சிவக்கொழுந்து தேசிகரிடத்தில் படித்தவரென்பதும், சேதுபதிகளுடைய மந்திரியாயிருந்த தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் விரும்பியபடி வேதாந்த

குளாமணிக்கு சித்தார்த்தப் பொருட்டிதற்களுக் தோன்ற உரை இயற்றினரென்பதுத் தெளிவாய் விளங்குகின்றன.

இந்தச் சிவக்கொழுந்து தேசிகர், திருவாவடுதறை யாதீனத்தில் 8-வது குருமுர்த்தியாகிய மாசிலாமணி தேசிகர் பெரியபட்டத்திலும் இலக்கணக்கொத்து நூலாசிரியராகிய சாமிகாதேசிகர் சங்காபிடேகஞ் செய்யப்பெற்றுத் திருநெல்வேலி யீசானமடத்தில் 3-வது சின்னப்பட்டத்திலுமிருந்தபொழுது, 2-வது சின்னப்பட்டத்திலிருந்தவர் என்று விளங்குவதோடு, இப்பொழுது திருவாவடுதறை யாதீனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் மஹாசன்னிதானமாகிய ஸ்ரீஸுரீ அம்பலவாண தேசிகரவர்கள் 1-வது பட்டாரதலால் பட்டம் க-க்கு குறைத்தபகையும் 25-வருடங்களாகக் கொண்டாலும் இற்றைக்கு 250-வருடங்கட்குமுன் கி-பி 1658ல் இருந்தவராகவுந் தோற்றுகிறது. இது சாமிகாதேசிகர் தாமியற்றிய இலக்கணக்கொத்தில் “என்கண்காணத் திருவாரூர் திருக்கூட்டத்தில் தமிழ்க்கலைக்காகிய வைத்தியநாதன் இலக்கணநிளக்கம் வகுத்துரை முகினன்” என்பதனால் சாமிகாத தேசிகர் காலத்தில் இருந்தவரென்றறிப்படுகிற திருவாரூர் வைத்தியநாத தேசிகர் காலம் 250-வருடங்களென்று, இற்றைக்கு 20 வருடங்கட்குமுன் கி-வை. நாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் இலக்கணநிளக்கப்பதிப்புறையில் எழுதி இருப்பதை நோக்கும்பொழுது, இப்போது 270-வருடங்களாகக் கருதப்படினும், திருவாவடுதறையில் 13-வது பட்டமாக எழுந்தருளியிருந்த அம்பலவாண தேசிகரிடத்துச் சைவசநியாசமுஞ் சிவநீகையும ஞானோபதேசமும் பெற்றவரும், திராவிட மஹாபாஷ்யகர்த்தராகிய சிவஞான முனிவர் மாணக்கரிலொருவருமாகிய தொட்டிக்கலைச் சுப்பிரமணிய முனிவர்காலம் இற்றைக்கு நூற்றிருபது வருடங்களாகுமென்று சென்னை பிரலிடென்ஸி காலேஜ் தமிழாசிரியராகிய பிரமஸ்ரீ-மஹாமஹோபாத்தியாயர் உ. வே. சாமிகாத ஐயரவர்கள் துறைசைக்கோவை முகவுரையில் குறித்திருப்பதைக் கணக்கிடும்பொழுது பட்டம் 1-க்கு இருபத்து நாலுவருடங்களாவதால் சாமிகாத தேசிகருடையிருந்த சிவக்கொழுந்து தேசிகர்காலம் 250-வருடக்கு முற்பட்டதென்பது, பெரும்பாலும் சரியாகவேயிருக்கலாகும். இதுநிற்க,

சர்க்கரைப்புலவர் எழுதிய சீட்டுக்களிகளில் 'சுதிரவருலாதிபதி சேதுபதி சித்தமகிழ் கனதைப் பிரபந்தவாக்கி' என்றும் 'சேதுபதி சித்தமகிழ் சர்க்கரைக் கவிராசசின்கமென்றும்' 'சேதுபதிவாசற் பிரபந்தவாக்கி' என்றும் பேர் குறிக்காமற் பொதுவாகக் காணப்படுவதன்றி, சேதுபதிகளையே பாடியதனிப்பாடல்கள் அகப்பட்டாகியனும் ஓர் சமயத்தில் சேதுபதிகள் சர்க்கரைப்புலவர் சொல்லிய கவியை மதித்துப் புகழ்ந்து பராட்டியதைக்கண்டு பொறுமைகொண்ட சவ்வாதுப்புலவர் 'சர்க்கரை தொண்டைமட்டுஞ் சவ்வாது கண்டமட்டுமீ' எனக்கேட்ட சர்க்கரைப்புலவர் 'அதுவும் அந்தமட்டுத்தானே' என்றனர்--எனவழங்கும் சாதுரியவசனத்தால், (அந்தமட்டுத்தானே என்றது கண்டமும் தொண்டையும் ஒன்று என்றபடி) சர்க்கரைப்புலவருஞ் சவ்வாதுப்புலவரும் ஒரு காலத்திலிருந்தவரென்பதும், சவ்வாதுப்புலவர் 'கிரையானன் சேதுபதி ரகுநாயகன்' எனப்பாடிய தனிப்பாடலான் இவர்களை யாதரித்த சேதுபதிகள் - கி - பி - 1645 முகல் 1670-வகையில் அரசுபிரிந்தவரென்று செந்தமிழ்த்தொகுதி-2. பகுதி-2-ஆல் அறிவப்படுகிற ரகுநாத சேதுபதிகளாகிய திருமலைச் சேதுபதிகளென்பதும், இவர்கள் காலத்தில் இருந்த புலவர்கள் மிதிலைப்பட்டி அழகிய திருச்சிறம்பலக்கவிராயர் அமிர்தகவிராயர் படிக்காசப்புலவர் என்பதுந் தனிப்பாடல்களானும் ஒருதுறைக் கோவை தனிச்சுமாரலை முதலியவற்றுணர் தெளிவாய் விளக்குவதன்றி, எங்கள் சூடும்பத்தவர்களுள் ஆதிபிலிருக்கவர் கெட்டிமலைச் சர்க்கரைப்புலவர் என்று இற்றைக்கும் வழங்குவரும் வழக்கத்தால் மற்றொரு சர்க்கரைப்புலவரும், பிரபல முன்னவராகப் பிற்காலத்தில் இருந்திருக்கலாகுமென்றே தோற்றுகிறது.

கெட்டிமலைவரலாறுவது--ஒருநாள் கம்பராமாயணத்தில் கடல் தாவு படலத்தைப் பிரசங்கித்து வரும்பொழுது அனுமார் கடலைத் தாண்டினாரென்ற சமயத்தில் எப்படித் தாண்டினாரென்று ரகுநாத சேதுபதிகள் வினவ, இப்படித்தான் தாண்டினாரென்று இருந்தபடியே மேலெழுந்து சேதுபதிகளிருந்த ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தவரென்றும் கண்டெய்ய்புற்ற அரசர் மேலெழுந்தபோது சபாபண்டபத்தில் விதானமாக அலங்கரித்திருந்த கெட்டிமலைகள் அறுபட்டுக் கழுத்தில் விழுந்தமையால் அன்றுமுதல் அம்மலையைவிட விருதாக வளி

த்து இராமாயணப் பிரசங்கம் கெட்டிமரலைச் சர்க்கரைப்புலவர் எனப் பட்டஞ்சூட்டி உழக்குடிச் சிராமநாதச் சர்வமானியமாக ஆளித்தன ரென்றுங் கூறுப. இது,

‘வந்தசெய்பாரத இராமாயணத்திலே வாடாத கெட்டிமரலை
மருவிட்ட திருவிட்டு வழுவாது சூழுவாது வாசா மகோசரமதாய்ச்
சின்தைமிகவேசற்றமலையாது சபையிலே செய்யும் பிரசங்க க்புணன்
சேதுபதி சித்தமகிழ் சர்க்கரைக் கவிராச சிங்கம்யா மெழுது சிருபம்
என்னுஞ் சிட்டுக்கவியானுஞ் தெளிவாய் விளங்குகிறது.

இஃதன்றியும் சிறுகம்பையூர் ஓரியூர் பாகனூர் முதலாகிய கிராமங்களில் மானியங்களுஞ் சம்ஸ்தானத்தில் மகமைபும் பெற்றிருப்பினும், அவை இன்ன இன்ன காலங்களில் இன்ன இன்ன சேதுபதி களால் இன்ன இன்னபுலவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டன என்பது புலப்படவில்லை. ஆனால் ரகுநாத சேதுபதிகள் காலத்திலேயே சிறுகம்பையூரில் மானியம்மீடப்பட்ட ஆதிசர்க்கரைப்புலவரே அவ்வூரைத் தமக்கு உறைவிடமாகக் கொண்டனரென்பது, சிறுகம்பையூர் மானியமாகிய கோணச்செய், ஊர்நுள்ள நிலங்களைப் பார்க்கினும் அதிகமாய் விளைந்ததைக்கண்ட ஊரவர்கள், புலவர்மானியமே அதிகமாய் விளைன்றதென்று சொல்லி அதைக் கேள்வியுற்ற சர்க்கரைப்புலவர் ‘கரும்பாலைபாடுவதென் கம்பையூர்க்கோணச்செய் விளைவதென் சர்க்கரைக்குச் சர்க்கரைக்கு’ எனக் கூறின ரென்பதனால் விளங்குகிறது. இரகுநாத சேதுபதிகளைப்பற்றி அவர்கள் வழிவந்த சேதுபதிகளும் சர்க்கரைப்புலவர் வழிவந்த புலவர்களுக்கு மானிய மகமை முதலியன கொடுத்த ஆதர்த்து வந்தார்களென்பது கி பி, 1795-ல் இருந்த முத்து முருகப்புலவர்பேருக்குக் கோட்டைப் பட்டணந்தாலூகா கிராமங்களில் மானியசந்தந்தம் ஏற்பட்டிருப்பதாலேயே யறியலாகும்.

(இன்னும் வரும்.)

சர்க்கரை-இராமசாமிப் புலவர்.

புத்தகக்குறிப்பு.

விவசாயபோதினி:— இப்பெயர்பெற்றதொரு புத்தகம் சமீபத்தில் கிடைக்கப்பெற்றுப் பார்வையிட்டபோது, வாம் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. ஏனெனில், விவசாயத்துறையில் இறங்கும் ஒவ்வொருவரும் அத்தியாவசியமாக அறிந்து கைமேற்பயனடைதற்குரிய அரிய துட்பங்களையெல்லாம் மிகத்தெளிவாக இந்துஸ் பேர்திக்கின்றது. நம் பரதகண்டத்தவரில் முக்கார்பகுதியினர் விவசாய விருத்தியையே நம்பியிருப்பவராதலால், அந்த சாஸ்திரசம்பந்தமான அரிய விஷயங்கள் பலவற்றை ஒருமுகமாக வெளியிடும் கிரந்தமொன்று கிடைக்குமாயின் அதனிலும் சிறந்த பாக்கியம் நமக்கு இவ்வியன்றே. இவ்விவசாயபோதினி, அத்தகைய சிறந்த விவசாய ஞானத்தை நம்மவர்க்கு ஊட்டக்கூடியதென்பதற்குப் போதிய சாஷியங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்துலெழுதிய ஆசிரியர், தஞ்சாவூர்ஜில்லா நீடாமங்கலம் ஸ்ரீமாத். அ. சேனாராம ஐயர் என்பவர்கள். இவர்கள் 'மிருத்த அநுபவசாலியான ஒரு பிராகதார்' எனப்படுவதோடு, அச்சாஸ்திர துட்பங்களையெல்லாம் முறைப்படி நன்கு கற்றுப் பேர்வாங்கியவர்கள் என்றுத் தெரியவருகிறது. இவ்வாதே, நம் நாட்டுப் பிரமுகர்கள் பலரும் இவர்களைப்பற்றியும் இந்துளைப்பற்றியும் விசேடமாகப்புகழ்ந்திருக்கிறார்கள். அன்றியும் ஆசிரியர் தம்மதும் பிறரதுமான அநுபவங்களை மட்டுமன்றி நம் துறைத்தனத்தார் முதலியோரால் அவ்வப்போது ஆராய்ந்து வெளியிடப்பெற்ற அரிய விஷயங்களைத் தொகுத்தும் இந்துளை வெளியிட்டிருக்கிறார்களென்று வெளியாகின்றது. இவையெல்லாம், நாம் இந்துஸிடம் பெருமதிப்பு வைத்து அபிமானித்தற்குரியோம் என்பதை வற்புறுத்த வல்லன. இத்தகைய மாதிரிகையுடன், விவசாய விஷயங்களைபுணர்த்தும் துலொன்று இதுவரை வெளிவந்ததில்லையென்று துணரித்துசொல்லலாம். ஆதலால், இவ்விவசாயபோதினி நம்மவரொவ்வொருவர்கையிலும் இருத்தற்குரியதோடு, நாட்டுப்பாடசாலைகளிலும் பிறவற்றிலும் இதனை ஒரு பாடமாக வைத்து முறைப்படி கற்பிக்கும் படிச் செய்தலும் இன்றியமையாததாகும். இந்துஸினருடையொரு

மைகட்டு உள்ளபடியுலந்து, மாஜி ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ், Sir. S. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் முதலிய பெரியோர்கள் தங்கள் கருத்தை வெளியிட்டிருத்தலேயன்றி, நம் நாட்டின் சேஷமத்தை நாடி நீண்டகாலமாக உழைத்துவரும் திவான் பகதூர், யூமாந், ரகுநாதராய ரவர்கள் ஓர் அழகிய முகவுரையும் எழுதியிருக்கிறார்கள். இந்நூல், இரண்டுபாகங்களாகவும், முதற்பகுதியில், பூமி, கருவிகள், பாசனம், எரு, சிதைபொறுக்கல்—இவற்றைப் பற்றியும், இரண்டாவதில் நம் இராஜதானியிலுள்ள நன்செய், புன்செய், தோட்டக் காற்பயிர்களின் சாகுபடிக்கீர்ப்பற்றியும், ஒவ்வொன்றையும் விளக்கும் படங்களுடன், விரிவாகவும் தெளிவாகவும் எழுதப்பட்டுள்ளது. இப்புத்தகம் நல்லகாகிதத்தில் சிறக்க அச்சிடப்பட்டு 366 - பக்கங்கள் கொண்டும், அழகிய பைண்டுடனும் விளங்குகிறது. இத்தகைய இன்றியமையாத நூலை, நாட்டின் சேஷமக்கருதி வெளியிட்டுதலிய ஐயரவர்களுக்குத் தமிழ்மக்கள் பெரிதும் நன்றியறிதற் கடப்பாடுடையர என்பதில் ஐயமில்லை. இவர்கள், இவ்வாறே, தாம் அரிதிற்பெற்றுள்ள அறிவனுபவங்களைத் தாம் நாட்டார் பொருட்டுப் பயன்படச் செய்து புகழும் புண்ணியமும்பெற்று வாழத் திருவளைச் சிந்திக்கின்றோம். இதன் விலை ரூபா இரண்டு.

குறிப்பு:—நமது பார்வைக்கு, மற்றுக் கனவான்கள் சிலர் நூல்கள் அபிப்பிராயத்துக்கு அனுப்பியுள்ளார்கள். இடமின்மையால் அடுத்தபகுதியில் அவற்றைப்பற்றியகுறிப்பு வெளியிடப்படுமென்பதை அறிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

பத்திராசிரியர்.